

มหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดในโลก

A DANCE WITH DRAGONS

มังกรร้อนระบำ 5.3

เล่มห้าของ

A GAME OF THRONES

มหาศึกชิงบัลลังก์

A SONG OF ICE AND FIRE

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน

ซิดซิน จินดาอนันต์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

มังกรรอบนระบำ 5.3

ตัวอย่าง

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

มังกรร่อนระบำ 5.3

A Dance with Dragons

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มห้า

A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

ซีตซิน จินดาอนันต์

แปล

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๔๒๔

มังกรอนธะปา 5.3

A Dance with Dragons

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๔๔๔๔ ต่อ ๔๔๖๔, ๔๔๖๕ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

A Dance with Dragons by George R. R. Martin

Copyright © 2011 by George R. R. Martin

Cover design © by Random House Publishing Group

Cover illustration copyright © by Larry Rostant

Interior maps copyright © by Jeffrey L. Ward

Heraldic crests by Virginia Norey

Published by agreement with the author c/o the Lotts Agency, Ltd.

Through Silkroad Publishers Agency Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พร.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือเลขที่ 978-616-18-5280-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรัตน์, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรรณะ

บรรณาธิการ นาคินทร์ รัฐสุววรรณ • เลขาธิการ ศศิธร เอ็มเอ็ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พระพงศ์ ไพลินธุ์, วรรณมา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
ผู้ตรวจทานต้นฉบับและพิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษาทอง • พิสูจน์อักษร นิภาดา พลาศศรี
คอมพิวเตอรส์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย, วิริยะศรีจันทร์ แสนหอม
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เชยกลิน • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *มังกรร่อนระบำ* หรือ *A Dance with Dragons* นี้เป็นเล่มห้าของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น ๗ เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว ๕ เล่ม คือ

๑. *A Game of Thrones* (ค.ศ. ๑๙๙๖)

๒. *A Clash of Kings* (ค.ศ. ๑๙๙๙)

๓. *A Storm of Swords* (ค.ศ. ๒๐๐๐)

๔. *A Feast for Crows* (ค.ศ. ๒๐๐๕)

๕. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. ๒๐๑๑)

ส่วน ๒ เล่มสุดท้าย คือ

๖. *The Winds of Winter*

๗. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

แพรวสำนักพิมพ์ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศสำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่นี้ในฉบับภาษาไทย แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบาง เล่มหนากว่า ๑,๐๐๐ หน้า ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น ๒ เล่ม เพื่อความสะดวกในการอ่านและพกพา สำหรับ *มังกรร่อนระบำ* นั้นหนาเป็นพิเศษ จึงแบ่งเป็น ๓ เล่ม

แพรวสำนักพิมพ์หวังว่า *มังกรร่อนระบำ* เล่มห้าของ *มหาศึกชิงบัลลังก์* นี้จะเป็นที่ถูกรับชมและประทับใจ และโปรดติดตามเล่มอื่นๆ ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

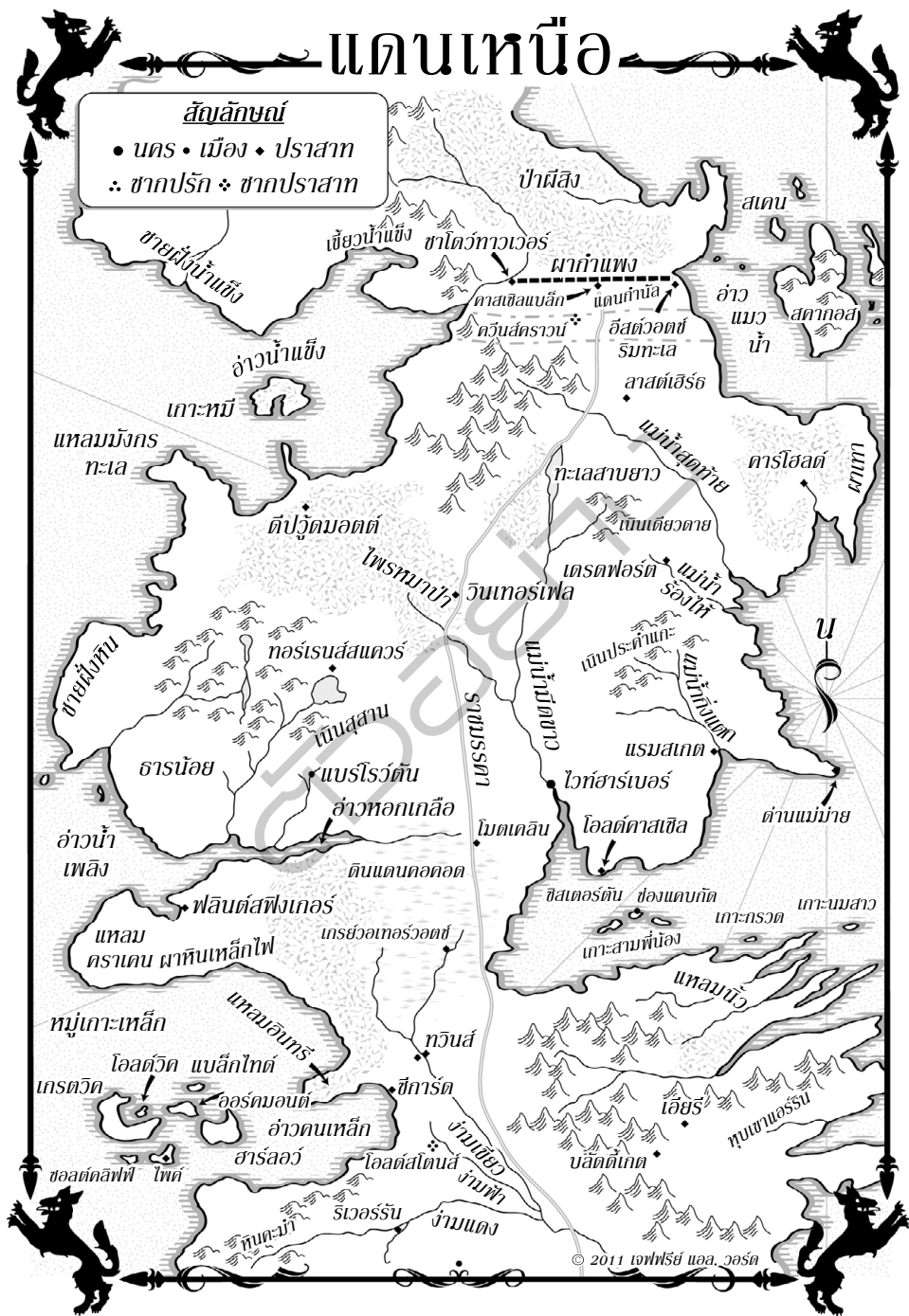
แพรวสำนักพิมพ์

พฤษภาคม ๒๕๕๗

แดนเหนือ

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ⋈ ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

• นคร • เมือง ♦ ปราสาท
∴ ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

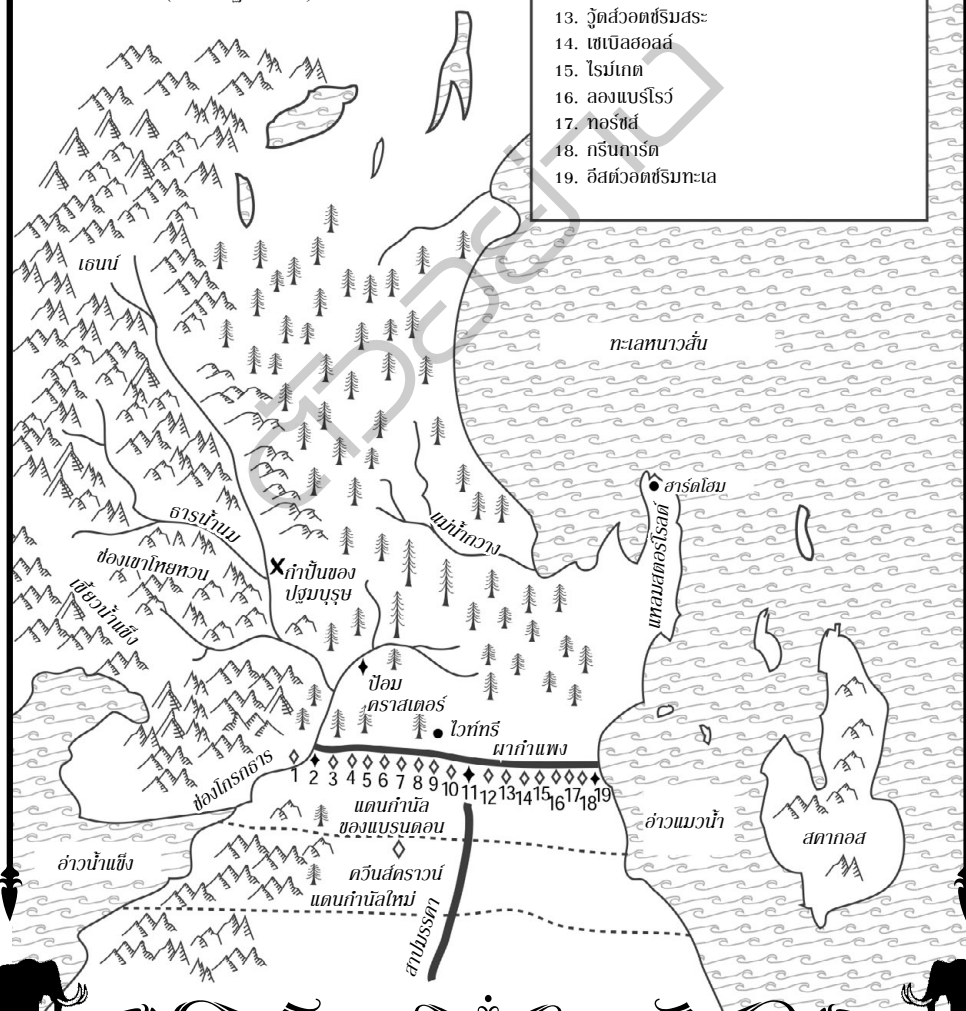
นอกผา กำแพง

◆ ปราสาท
◇ ซากปราสาท

ดินแดนแห่งฤดูหนาวอันดึกดำบรรพ์
(ไม่ปรากฏในแผนที่)

ที่มั่นของหน่วยพิทักษ์ราตรี

1. เวสต์วูดซัมมิต
2. ซาโดว์ทาวเวอร์
3. เซนต์เนลสัน
4. เกรย์การ์ด
5. สโตนดอร์
6. ฮอว์กสโตน
7. ไอซ์มาร์ก
8. ไนท์ฟอร์ต
9. ดีปเลด
10. ควีนส์เกต
11. คาสเซิลแบล็ก
12. โอเพนซีลด์
13. วู้ดสวูดซัมมิต
14. เซเบิลฮอลล์
15. โรเบิร์ต
16. ลอนดอนโรว์
17. ทอร์รี่
18. กรีนการ์ด
19. อีสต์วูดซัมมิต

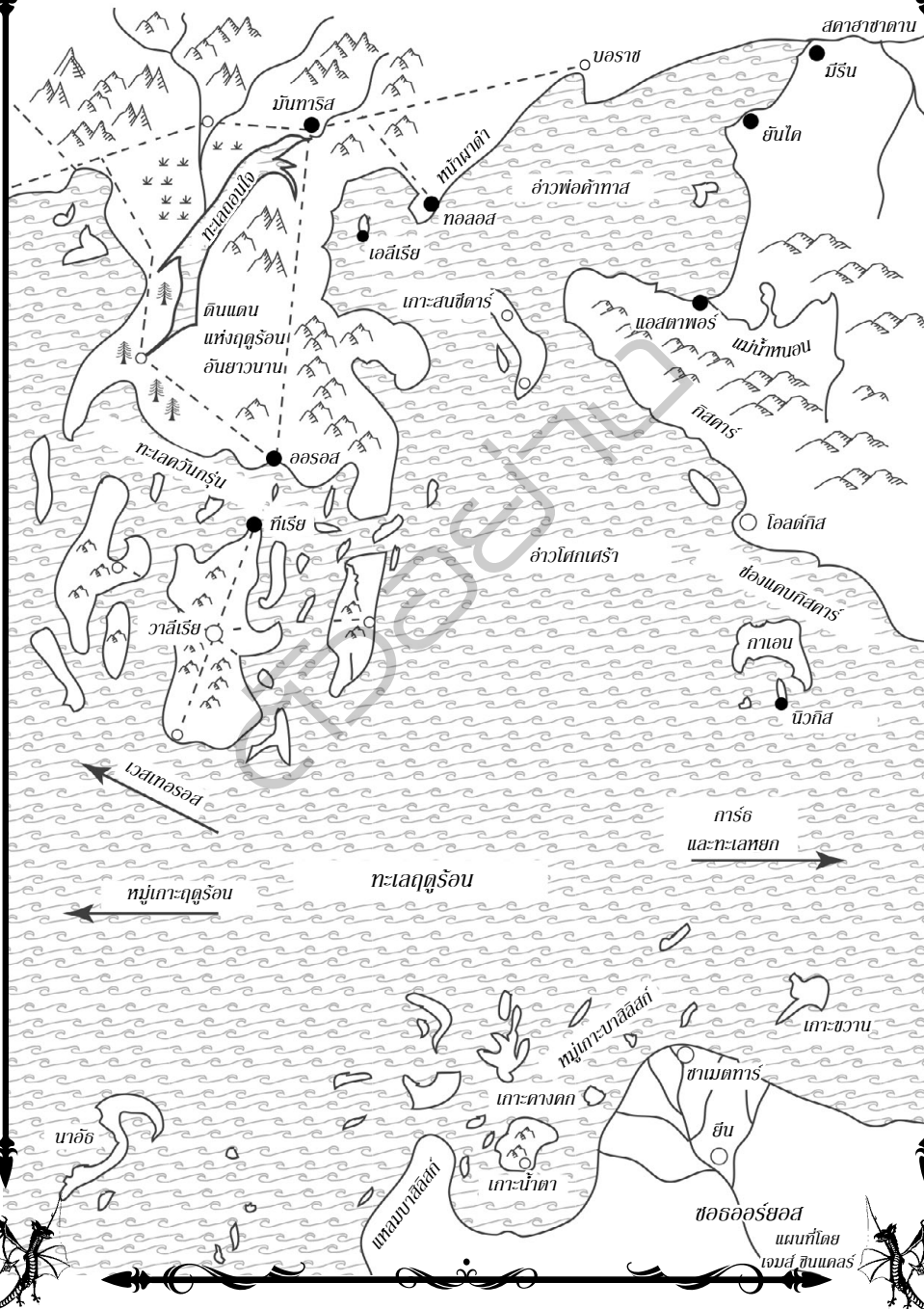

หมูป่าทะเลลึก

วาสิเรีย

- - นคร
- - ชากนคร

ฉบับเรื่องลำดับเหตุการณ์

ผมทราบครับว่าหนังสือจะออกแต่ละเล่มนั้นทั้งช่วงห่างกันอยู่ เพราะฉะนั้นเตือนความจำกันสักหน่อยก็น่าจะสมควร

หนังสือที่คุณถืออยู่ในมือนี้เป็นเล่มห้าของชุดมหากาพย์ซิงบลังก์ เล่มสี่คือ *กาตาสำราญเลือด* อย่างไรก็ตาม เล่มห้านี้ไม่ได้ดำเนินเรื่องต่อจากเล่มสี่ตามความหมายโดยปกติ หากดำเนินไปในช่วงเวลาเดียวกันมากกว่า

ทั้ง *มังกรร่อนระบำ* และ *กาตาสำราญเลือด* เติบโตมาจากเหตุการณ์ในเล่มสามของชุด นั่นคือ *ผจญพายุดาบ* ในขณะที่ *กาตาสำราญเลือด* มุ่งเน้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในและรอบคิงส์แลนด์ บินหมู่เกาะเหล็ก และลงใต้ไปดินแดนดอร์น *มังกรร่อนระบำ* จะพาเราขึ้นไปยังคาสเซิลแบล็กกับผากำแพง (และนอกผากำแพง) ทั้งยังข้ามทะเลแคปไปสู่เพนทอสและอ่าวพ่อค้าทาส เพื่อติดตามเรื่องราวของทีเรียน แลนนิสเตอร์, จอน สโนว์, เดเนริส ทาร์เกรียน และตัวละครอื่นๆ ทั้งหมดที่คุณไม่ได้พบในเล่มก่อนหน้านี้ ดังนั้น แทนที่จะเล่าเรื่องเรียงลำดับต่อกัน หนังสือสองเล่มนี้จึงเล่าเรื่องเคียงข้างกันไป...โดยแบ่งด้วยสภาพภูมิศาสตร์ แทนที่จะตามลำดับเวลา

แต่ก็ถึงเพียงจุดหนึ่งเท่านั้น

มังกรร่อนระบำ เป็นหนังสือที่ยาวกว่า *กาตาสำราญเลือด* และครอบคลุมช่วงเวลายาวนานกว่า ในครึ่งหลังของเล่มนี้ คุณจะสังเกตเห็นมุมมองของตัวละครบางตัวจาก *กาตาสำราญเลือด* โผล่ขึ้นมาอีกครั้ง และนั่นก็มีความหมายตามที่คาดคิด นั่นคือเรื่องได้ดำเนินผ่านกรอบเวลาของ *กาตาสำราญเลือด* ไปแล้ว และลำธารสองสายได้ไหลมาบรรจบกันอีกครั้ง

เล่มต่อไปคือ *สายลมแห่งหมันด์* ซึ่งผมหวังว่าทุกคนจะตัวลั่นสะท้านไปด้วยกันอีกครั้ง...

--จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เมษายน ๒๐๑๑

จอ

“รีลลอร์” เมลิซานดร้าร้อง แขนของนางยกขึ้นรับหิมะที่โปรยปราย “ท่านคือแสงสว่างในดวงตาของเรา เป็นดวงไฟในดวงใจของเรา เป็นไออุ่นที่หว่างขาของเรา ท่านคือดวงตะวันที่ทำให้วันของเราอบอุ่น ท่านคือดวงดาวที่ปกป้องเราในความมืดของราตรี”

“ขอทุกท่านจงสรรเสริญรีลลอร์ จ้าวแห่งแสง” แยกในงานวิวาห์ซานตอบ ประสานกันคนละทีสองทีก่อนสายลมแรงที่เย็นเยียบราวกับน้ำแข็งจะพัดพา คำพูดนั้นหายไป จอน สโนว์ ยกอุ้งผ้าคลุมไหล่ของตนขึ้น

วันนี้หิมะตกเบาๆ เกล็ดบางๆ กระจายตัวลอยละล่องอยู่ในอากาศ แต่สายลมพัดจากทิศตะวันออกเลียบผากำแพง หนาวเย็นราวกับลมหายใจของมังกรน้ำแข็งในนิทานที่ยายแนเคยเล่า แม้แต่กองไฟของเมลิซานดร้ายังสั่นไหว เปลวเพลิงกอดเกี่ยวกันอยู่ในคุ ส่งเสียงลั่นเปรี้ยะเบาๆ ขณะที่นักบวชหญิงแดง ขั้บขาน มีแต่เจ้าโกสต์ที่ดูเหมือนจะไม่รู้สึกถึงความหนาวเย็น

อลิส คาร์สটারค เอียงตัวมาใกล้จอ “หิมะในงานวิวาห์หมายถึงชีวิตคู่ที่เย็นชา ท่านหญิงมารดาข้าพูดเสมอ”

เขาเหลือบมองราชินีเซลีส จะต้องมีพายุหิมะในวันทีนางกับสแตนนิส แต่งงานกันแน่ ยามชดตัวอยู่ในเสื้อคลุมขนเออร์มินและรายล้อมด้วยนางกำนัลสาวใช้ และอัศวินของนาง ราชินีชาวไต้ดูเหมือนสิ่งบอบบางซบเซิดหดเหี่ยว รอยยิ้มฝืดฝืนค้างอยู่บนริมฝีปากบางคูนั่น แต่ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความนับถือบูชา นางเกลียดความหนาวเย็นแต่รักเปลวไฟ เขาแค่มองนางก็ดูออกแล้ว

เพียงเมลิซานดร์พูดคำเดียว นางก็จะเดินเข้าสู่กองไฟอย่างเต็มใจ อ้าแขนรับมันราวกับคนรัก

ใช้เวลาของราชินีทุกคนจะคร่ำครวญดั่งเหมือนนาง เซอร์บรูสอยู่ในสภาพกึ่งมึนเมา มือที่สวมถุงมือของเซอร์เมลกอร์นเกาะกุมรอบบันท้ายของสุภาพสตรีข้างๆ ส่วนเซอร์นาร์เบิร์ตกำลังหาว และเซอร์พาเทริกแห่งภูผาราชันมีท่าทางโกรธเคือง จอน สโนว์ เริ่มเข้าใจว่าทำไมสแตนนิสจึงทิ้งคนพวกนี้ไว้กับราชินี

“ราชินีนี้มีตมและเติมไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัว” เมลิซานดร์ขบขัน “เราเกิดเพียงลำพังและตายเพียงลำพัง แต่ขณะที่เราเดินผ่านหุบเขาสี่ตำแหน่งนี้ เราได้รับความเข้มแข็งจากกันและกัน และจากท่าน นายของเรา” ผ้าไหมและผ้าแพรสีแดงสดของนางหมุนพลีวตามแรงลมที่พัดกระโชกทุกครั้ง “คนสองคนมาในวันนี้เพื่อหลอมรวมชีวิตเข้าด้วยกัน เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเผชิญความมีตมของโลกใบนี้ด้วยกัน เติมเปลวไฟในหัวใจของพวกเขาด้วยเถิด นายข้า เพื่อที่พวกเขาจะได้จับจูงมือกันเดินบนเส้นทางอันรุ่งโรจน์ไปจนนิรันดร์”

“จ้าวแห่งแสง คู่ครองเราด้วยเถิด” ราชินีเชลีสร้อง เสียงอื่นๆ ร้องรับตามกัน อันเป็นผู้มีครีธาในเมลิซานดร์ ทั้งบรรดาสภาพสตรีที่ซบเซิด สาวใช้ตัวสั้นเทา เซอร์แอ็กเซล เซอร์นาร์เบิร์ต และเซอร์แลมเบิร์ต เหล่าทหารในชุดเกราะโซ่เหล็กและชาวเรนนี่ในชุดสำริด แม้กระทั่งพี่น้องชุดดำบางคนของจอน “จ้าวแห่งแสง ประทานพรให้ลูกๆของท่านด้วยเถิด”

เมลิซานดร์หันหลังให้ผากำแพง อยู่บนด้านหนึ่งของคูลี้ที่เปลวไฟของนางลุกไหม้ ชายหญิงที่จะหลอมรวมกันหันหน้าเข้าหานางอยู่อีกฟากของคูข้างหลังพวกเขา ราชินียืนอยู่กับบุตรสาวและตัวตลกสายลักร้อยของนาง เจ้าหญิงชีรินห่อตัวอยู่ในขนเฟอร์หลายต่อหลายชั้นจนดูกลมไปทั้งตัว หายใจเป็นไอสีขาวผ่านผ้าพันคอที่ปิดบังเกือบทั้งใบหน้า เซอร์แอ็กเซล ฟลอเรนซ์ และคนของราชินีได้บัญชาของเขายืนล้อมสมาชิกราชวงศ์อีกที

แม้จะมีคนของหน่วยพิทักษ์ราชินีเพียงไม่กี่คนที่มารวมตัวกันแถวกองไฟในคู แต่ยังมีอีกที่มองลงมาจากบนหลังคาและหน้าต่างและชั้นบันไดใหญ่ที่ทอดหักกลับไปมา จอนสังเกตอย่างระมัดระวังว่าใครอยู่ตรงนั้นบ้างและใครไม่อยู่

คนบางคนมีหน้าที่ หลายคนก็เพิ่งออกเวรกำลังหลับสนิท แต่คนอื่นๆ เลือกที่จะไม่ปรากฏตัวเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วย โอเรล ยาร์วิก กับโบเวน มาร์ช อยู่ในกลุ่มคนที่หายไป นักบวชเซย์ลโผล่ออกมาจากวิหารเวบนหนึ่ง มือลูบคลำ แก้วเจียรไนเจ็ดบนเชือกหนังรอบคอ เพียงเพื่อจะกลับเข้าไปข้างในอีกครั้ง เมื่อบทสวดเริ่มขึ้น

เมลิซานดร์ยกมือขึ้น และไฟในคุกกี้ลุกฟุ้งขึ้นมาหาหัวของนาง รวกับหมาสี่แดงตัวใหญ่กระโจนจับของกิน สะเก็ดไฟหมุนวนขึ้นปะทะเกล็ดหิมะที่โปรยลงมา “โอ จ้าวแห่งแสง เราขอขอบคุณท่าน” นางซบซานให้เปลวไฟที่หิวกระหาย “เราขอขอบคุณแทนสแตนนิสผู้กล้าหาญ พระราชาของเรา จากความเมตตาของท่าน ขอจงนำทางเขาและป้องกันเขาด้วยเถิด รัสลอร์ ปกป้องเขาจากความคิดคดทรยศของคนชั่วร้ายและประทานความแข็งแกร่งให้เขาเพื่อบดขยี้ข้ารับใช้แห่งความมืดด้วยเถิด”

“ประทานความแข็งแกร่งให้เขา” ราชนิเชลีสกับอัควินและนางกำนัลของนางซบซานรับ “ประทานความกล้าหาญให้เขา ประทานสติปัญญาให้เขาด้วยเถิด”

อลิส คาร์สตาร์ด สอดแซนคล็องแซนจอห์น “อีกนานแค่ไหนล่ะ ลอร์ดสโนว์ หากข้าจะต้องโดนกลบฝังอยู่ใต้หิมะนี้ ข้าก็อยากตายในฐานะหญิงที่สมรสแล้ว”

“อีกไม่นานหรอก ท่านหญิงของข้า” จอนรับรองกับนาง “อีกไม่นาน”

“เราขอขอบคุณท่านสำหรับดวงอาทิตย์ที่ให้ความอบอุ่นแก่เรา” ราชนิท่องบทสวด “เราขอขอบคุณท่านสำหรับดวงดาวที่คอยเฝ้าดูเราในความดำมืดของราตรี เราขอขอบคุณท่านสำหรับเตาผิงและคบไฟที่ป้องกันความมืดอันโหดร้ายไม่ให้กล้ากราย เราขอขอบคุณท่านสำหรับดวงวิญญาณอันสว่างไสวของเรา ไฟที่หว่างขาและในหัวใจของเรา”

แล้วเมลิซานดร์ก็ว่า “ให้พวกเขาออกมา ผู้ที่จะหลอมรวมกัน” เปลวไฟทอดเงาทางทาบมากำแพงด้านหลัง และทัพบิมของนางก็แวววาวตัดกับความมืดของลำคอ

จอนหันไปหาอลิส คาร์สตาร์ด “ท่านหญิงของข้า ท่านพร้อมหรือยัง”

“พร้อมสิ โอ พร้อมแล้ว”

“ท่านไม่กลัวนะ”

เด็กสาวยิ้มอย่างที่ทำให้จอนนี่ถึงน้องสาวเหลือเกินจนหัวใจแทบสลาย “ให้เขาเป็นฝ่ายกลัวข้าเถอะ” เกล็ดหิมะกำลังละลายอยู่บนแก้มของนาง แต่ผมนางห่ออยู่ในผ้าคลุมไม้พันรอบศีรษะซึ่งชาติโนไปพบเข้าที่โหนดสักแห่ง หิมะได้เริ่มเกาะหนาตรงนั้น กลายเป็นมงกุฎน้ำแข็งให้นาง แก้มนางมีเลือดฝาดและแดงปลั่ง ดวงตาเป็นประกาย

“ท่านหญิงแห่งฤดูหนาว” จอนบีบมือนาง

แม็กนาร์แห่งเรนน์ยืนรออยู่ข้างกองไฟ นุ่งห่มราวกับจะออกศึก ทั้งขนเฟอร์และหนังและชุดเกราะสำริดแบบเกล็ด มีดาบสำริดอยู่ที่สะโพก ชายผมที่ร่นขึ้นทำให้เขาดูแก่กว่าอายุจริง แต่เมื่อเขาหันไปมองเจ้าสาวของตนเดินเข้ามา จอนก็เห็นความเป็นเด็กผู้ชายในตัวเขา ดวงตาของเขาโตเหมือนผลวอลนัต แม้จอนจะบอกไม่ได้ว่าเป็นเพราะไฟ นักบวชหญิง หรือเด็กสาว ที่ทำให้เกิดความกลัวขึ้นในตัวเขา *อลิสคิดถูกมากกว่าที่นางรู้*

“ใครจะนำหญิงผู้นี้ส่งตัวเข้าพิธีวิวาห์” เมลิซานด์ร่าถาม

“ข้าเอง” จอนตอบ “บัดนี้ขอเชิญอลิสแห่งตระกูลคาร์สตาร์ค หญิงที่เติบโตและแบ่งบาน ผู้มีสายเลือดและชาติกำเนิดสูงส่ง” เขาบีบมือนางเป็นครั้งสุดท้ายและก้าวถอยหลังไปรวมกับคนอื่น

“ใครจะออกมาจับตัวหญิงผู้นี้” เมลิซานด์ร่าถาม

“ข้าเอง” ซิกอร์นตอบตัวเอง “แม็กนาร์แห่งเรนน์”

“ซิกอร์น” เมลิซานด์ร่าถาม “ท่านจะแบ่งปันเปลวไฟของท่านกับอลิส และให้ความอบอุ่นแก่นางเมื่อราตรีมืดมิดและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัวไหม”

“ข้าขอสาบาน” คำสัญญาของแม็กนาร์ราวกับเมฆขาวในอากาศ หิมะเกาะไหล่เขาเป็นหย่อมๆ หูของเขาแดง “ต่อเปลวไฟของเทพแดง ข้าจะให้ความอบอุ่นแก่นางตลอดวันเวลาของนาง”

“อลิส ท่านสาบานว่าจะแบ่งปันเปลวไฟของท่านกับซิกอร์น และให้ความอบอุ่นแก่เขาเมื่อราตรีมืดมิดและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัวไหม”

“จนกว่าเลือดของเขาจะเดือด” ผ้าคลุมไหล่หญิงพรหมจรรย์ของนางเป็นผ้าขนสัตว์สีดำของหน่วยพิทักษ์ราชินี ภาพดวงอาทิตย์แผ่รัศมีของคาร์สตาร์ค

ที่เย็บติดอยู่ด้านหลังทำจากขนเฟอร์สีขาวแบบเดียวกันกับที่ซลิบริมผ้า

ดวงตาของเมลิซานดร่สูงสว่างพอกๆกับทับทิมที่ล่าคอ “ถ้าเช่นนั้นก็มาหาข้าและเป็นหนึ่งเดียวกัน” ขณะที่นางเรียก กำแพงเปลวเพลิงก็ลุกคำรามขึ้น แลบลีเยเกล็ดหิมะด้วยลื่นลื่นสีส้มร้อนหน้า อลิส คาร์สตาร์ค จับมือแม็กนาร์ของนาง

พวกเขากระโดดลงคูเคียงข้างกัน

“สองเข้าสู่เปลวไฟ” สายลมกระโชกเลิกระโปรงสีแดงสดของนางหญิงแดงขึ้นจนกระทั่งนางกอดมันกลับไปอีกครั้ง “หนึ่งปรากฏออกมา” ผมสีทองแดงของนางสะบัดพัดพลั่วอยู่รอบศีรษะ “สิ่งที่หลอมรวมด้วยไฟ จะไม่มีอะไรมาแยกจากกันได้”

“สิ่งที่หลอมรวมด้วยไฟ จะไม่มีอะไรมาแยกจากกันได้” เสียงสะท้อนดังตามมา จากคนของราชินีและชาวเรนนี่และแม้แต่พี่น้องชุดดำบางคนด้วย

ยกเว้นแต่เหล่าราชาและบรรดาอาทิงหลาย จอน สโนว์ คิด

ครีแกน คาร์สตาร์ค ปรากฏตัวหลังหลานสาวหนึ่งวัน โดยมีทหารสี่คนบนหลังม้า นายพรานหนึ่งคน และสุนัขอีกหนึ่งฝูงที่คอยตามดมท่านหญิงอลิสราวกับนางเป็นกวางมากับเขาด้วย จอน สโนว์ พบพวกเขาที่ราชมรรคาห่างจากโมลล์ทาวน์ไปทางใต้ครึ่งโยชน์ ก่อนที่พวกเขาจะไปโผล่ที่คาสเซลแบล็กอ้างสิทธิของเขาก หรือเรียกประชุมได้ คนของคาร์สตาร์คคนหนึ่งเผลอทำลูกศรหน้าไม้หลุดใส่ไทและตายเพราะเหตุนี้ ก็เลยเหลือสี่คนกับครีแกนเองอีกหนึ่ง

โชคดีที่พวกเขามีห้องน้ำแข็งนับสิบห้อง มีที่สำหรับทุกคน

ตราประจำตระกูลสิ้นสุดลงที่ผากำแพงเช่นเดียวกับสิ่งอื่นอีกมากมาย พวกเขาไม่มีตราประจำตระกูลอันเป็นธรรมเนียมทั่วไปในหมู่ตระกูลชั้นสูงของเจ็ดราชอาณาจักร จอนจึงบอกให้พวกเขอพ้อบ้านคิดขึ้น และเห็นว่าพวกเขาทำได้ดีทีเดียว ผ่าคลุมไหล่เจ้าสาวที่ซิกอร์ร่นำมาคลุมไหล่ท่านหญิงอลิสนั่นมีวงกลมสีทองแดงบนพื้นซึ่งเป็นผ้าขนสัตว์สีขาว ล้อมรอบด้วยเปลวเพลิงที่ทำจากไฟไหม้สีแดงสด ภาพเลียนแบบดวงตะวันแผ่รัศมีของคาร์สตาร์คอยู่ตรงนั้นสำหรับคนที่สนใจจะมอง แต่ก็แตกต่างพอที่จะทำให้ตรานั้นเหมาะสมสำหรับ

ตระกูลเรนน์

แม้หนาร์เรียกได้ว่าแทบจะกระชากผ้าคลุมไหล่หญิงพรหมจรรย์จากไหล่ของอลิส แต่เมื่อห่มผ้าคลุมไหล่เจ้าสาวให้นาง เขาแทบจะนุ่มนวลทีเดียว ขณะที่ก้มลงจูมพิตแก้มนาง ลมหายใจของพวกเขาก็รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เปลวไฟไหม้ขึ้นอีกครั้ง คนของราชินีเริ่มจะขับขานบทสรรเสริญ “เสร็จหรือยัง” จอนได้ยืนชาติินกระซิบถาม

“เสร็จเรียบร้อยแล้วทุกอย่าง” มัลลิส์พึมพำ “และเป็นเรื่องดีด้วย พวกเขาแต่งงานกัน ส่วนข้าหนาวจนจะแข็งแล้ว” เขาห่อตัวด้วยชุดสีดำที่ดีที่สุด ผ้าขนสัตว์ไหม่เสียจนแทบจะยังไม่มีโอกาสซีดลงเลย แต่สายลมทำให้แก้มเขาแดงพอกๆ กับเส้นผม “ฮีอบบ์ผสมเหล้าองุ่นกับอบเชยและกานพลู นั่นจะทำให้เราอบอุ่นได้บ้าง”

“กานพลูคืออะไร” โอเวนบ้าเบ่ถาม

หิมะเริ่มตกหนักขึ้นและไฟในคูกี้วับดับไป ผู้คนเริ่มแยกย้ายและหลั่งไหลออกจากลาน คนของราชินี คนของพระราชินี และพวกชนเสรีต่างก็กระวนกระวายที่จะออกไปให้พ้นจากกระแสนลมและอากาศหนาวเหน็บ “นายข้าจะเลี้ยงฉลองกับพวกเราไหม” มัลลิส์ถามจอน สโนว์

“อีกไม่ช้าหรอก” ซิกอร์นอาจจะถือว่าเป็นการดูหมิ่นหากเขาไม่ปรากฏตัวและจะว่าไป การแต่งงานครั้งนี้ก็เป็นผลงานของข้าเอง “แต่ข้ามีเรื่องอื่นต้องไปจัดการก่อนนะ”

จอนเดินเข้าไปหาราชินีเซลีส โดยมีโกสต์อยู่ข้างๆ รองเท้าบูตของเขาบดลงบนกองหิมะเก่าๆ การดักหิมะออกจากทางเดินจากอาคารหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่งกำลังกินเวลามากขึ้นทุกขณะ มากขึ้นไปเรื่อยๆ พวกหนุ่มๆ กำลังหันไปฟังทางเดินใต้ดินที่พวกเขาเรียกกันว่าทางหนอน

“...พิธีช่างงดงามเหลือเกิน” ราชินีกำลังพูด “ข้ารู้สึกถึงสายตาแผดเผาของจ้าวของเราที่จับจ้องเรา โอ ท่านไม่มีทางรู้หรอกว่ากี่ครั้งแล้วที่ข้าอ่อนหวานสแตนนิสให้เราเข้าพิธีวิวาห์กันอีกครั้ง การผนึกรวมของร่างกายและจิตวิญญาณอย่างแท้จริงซึ่งประทานโดยจ้าวแห่งแสง ข้ารู้ว่าข้าจะมีลูกให้พระราชินีได้อีกหากว่าเราได้หลอมรวมกันในกองไฟ”

หากจะมีลูกให้เขามากกว่านี้ ท่านต้องทำให้เขาขึ้นเตียงท่านให้ได้ก่อน แม้แต่ที่ผากำแพง ก็เป็นที่รู้จักกันว่าไว้วางแตนนิส บาราเชียน หลีกทางภรรยาของตนมาหลายปีแล้ว ใครๆ คงได้แต่จินตนาการว่าพระราชามีปฏิกิริยาอย่างไรต่อข้อเสนอให้เข้าพิธีวิวาห์เป็นครั้งที่สองระหว่างที่เขากำลังทำสงครามเช่นนี้

จอห์นคังค่านับ “หากฝ่าบาทจะโปรด งานเลี้ยงรอท่านอยู่”

ราชินีมองเจ้าโกสต์อย่างระแวง แล้วก็เงยหน้าขึ้นมองจอห์น “แน่นอน ท่านหญิงเมลิซานดร์ย่อมรู้ทางอยู่แล้ว”

นักบวชหญิงแดงเอ่ยขึ้น “ข้าต้องดูแลกองไฟของข้า ฝ่าบาท เพื่อบางที รัลลอร์อาจจะยอมให้ข้าได้เห็นพระราชาลักแวบหนึ่ง เห็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ บางอย่างสักแวบหนึ่ง บางทีนะ”

“โอ” ราชินีเชลิสท่าทางเห็นด้วยอย่างยิ่ง “แน่นอน...เรามาสดชอภาพนิมิตจากจำวของเรากันเถอะ...”

“ชาติิน พาฝ่าบาทไปยังที่นั่งของท่านด้วย” จอห์นบอก

เซอร์เมลกอร์นก้าวออกมาข้างหน้า “ข้าจะอารักขาฝ่าบาทไปทำงานเลี้ยงเอง เราไม่ต้องใช้...พ่อบ้านของท่านหรอก” ลักษณะการเอ่ยคำว่าพ่อบ้านของชายผู้นั้นบอกจอห์นว่าเขาคิดที่จะพูดคำอื่น เด็ก สัตว์เลี้ยง หรือนางโลมละ

จอห์นค่านับอีกครั้ง “ตามที่ท่านต้องการ ข้าจะไปสมทบกับท่านในไม่ช้า”

เซอร์เมลกอร์นยื่นแขนให้ ราชินีเชลิสจับแขนนั้นอย่างแข็งแรงเกร็ง มืออีกข้างของนางแตะไหล่บุตรสาว พวกลูกเปิดหลวงเดินตามหลังขณะที่พวกเขาพากันเดินตัดลานสนาม เดินขบวนไปตามเสียงดนตรีจากกระดิ่งบนหมวกของตัวตลก “ใต้ท้องทะเล นายเงือกฉลองกันด้วยซุปลาดาว และคนบริการเป็นปูกันหมด” หน้าป้อมร้องก้องขณะพวกเขาเดินไป “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

ใบหน้าของเมลิซานดร์เคร่งขึ้น “เจ้านั้นอันตรายนะ หลายครั้งที่ข้าเห็นเขาในเปลวไฟของข้า บางทีมีกะโหลกรายล้อมตัวเขา และริมฝีปากของเขา ก็แดงจางไปด้วยเลือด”

น่าประหลาดที่ท่านไม่สั่งเผาชายผู้น่าสงสารคนนั้น ขอเพียงมีถ้อยคำหนึ่งกระต๊ิบใส่หูราชินี และหน้าป้อมก็จะเติมเชื้อไฟให้นางเข้าไปอีก “ท่านเห็น

ตัวตกในกองไฟของท่าน แต่ไม่มีวีแววของสแตนนิสหรือ”

“ตอนที่ข้ามองหาเขา ข้าเห็นแต่หิมะ”

คำตอบไร้ประโยชน์เหมือนเดิม โคลดาสส่งนกรเเวนไปที่ตีปู้ดมอตต์ เพื่อเตือนพระราชารื่องการทรยศของอาร์นอล์ฟ คาร์สตาร์ค แต่ جونไม่รู้ว่านกตัวนั้นไปถึงพระราชาทันเวลาหรือไม่ นายธนาคารจากบราวอสก็ออกไปตามหาสแตนนิสเช่นกัน มีคนนำทางที่ جونมอบให้เขาไปด้วย แต่ในภาวะสงครามและสภาพอากาศเช่นนี้ ถ้าเขาหาพบก็นับว่ามหัศจรรย์ “ท่านจะรู้ไหม หากว่าพระราชาลิ้นซีฟลง” จอนถามนักบวชหญิงแดง

“เขายังไม่ตาย สแตนนิสคือผู้ที่จำวเลือกแล้ว ถูกกำหนดมาแล้วให้เป็นผู้นำในการต่อสู้กับความมืดมิด ข้าเห็นในเปลวไฟ อ่านพบในคำพยากรณ์โบราณ เมื่อดาวแดงหลังเลือดและความมืดมารวมตัวกัน อะซอร์ อะไฮ จะถือกำเนิดขึ้นอีกครั้งท่ามกลางควันและเกลือเพื่อปลุกมังกรขึ้นจากคิลา ดรากอนสโตน คือสถานที่แห่งควันและเกลือ”

จอนเคยได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้มาก่อน “สแตนนิส บาราเธียน เป็นลอร์ดแห่งดรากอนสโตน แต่เขาไม่ได้เกิดที่นั่น เขาเกิดที่สตอร์มส์เอนด์ เหมือนพี่น้องของเขา” เขาขมวดคิ้ว “แล้วมานซ์เล่า เขาก็หลงทางเหมือนกันหรือเปลวไฟของท่านมีอะไรให้เห็นบ้าง”

“ข้าเกรงว่าจะเหมือนเดิม มีแต่หิมะ”

หิมะ ทางตอนใต้หิมะตกหนัก จอนรู้ ว่ากันว่าซีม่าไปจากที่นี่เพียงสองวัน ราชมรรคาก็ไม่สามารถผ่านได้แล้ว เมลิซานดร์ก็รู้เช่นกัน และทางตะวันออก พายุอันโหดร้ายกำลังอาละวาดอยู่ที่อ่าวแมวน้ำ จากรายงานล่าสุด กองเรือทรุดโทรมที่พวกเขารวบรวมมาเพื่อช่วยเหลือพวกชนเสรีจากฮาร์ดโฮมยังคงรวมกันอยู่ที่อีสต์วอเตอร์ริมทะเล ติดอยู่ที่ท่าเรือด้วยทะเลมีคลื่นลมแรง “ท่านเห็นเศษถ่านหินฟุ้งในสายลมที่ตีขึ้นมาไหม”

“ข้าเห็นหัวกะโหลก และเห็นท่าน ข้าเห็นหน้าท่านทุกครั้งที่มองเข้าไปในเปลวไฟ อันตรายที่ข้าเตือนท่านกำลังใกล้เข้ามาแล้ว”

“กรีซในความมืด ข้ารู้ ขอท่านอย่าต่อความแคลงใจของข้าด้วย ท่านหญิงของข้า เด็กหญิงสีเทาบนหลังม้าที่กำลังจะตาย กำลังหนีจากการแต่งงาน

ท่านว่าอย่างนั้น”

“ข้าพุดไม่ผิด”

“ท่านพุดไม่ถูก อลิสไม่ใช่อาร์ยา”

“ภาพที่เห็นนั้นเป็นจริง แต่การตีความของข้าต่างหากที่ผิด ข้าก็เป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนท่านนะ จอน สโนว์ มนุษย์ทุกคนทำผิดพลาดได้ทั้งนั้น”

“แม้แต่ลอร์ดผู้บัญชาการ” มานซ์ เรย์เดอร์ กับกลุ่มเมียหอกของเขา ยังไม่กลับมา และจอนก็อดสงสัยไม่ได้ว่านางหญิงแดงจะจงใจโกหกหรือไม่ นางกำลังเล่นเกมของตัวเองหรือเปล่า

“ท่านเก็บหมาป่าของท่านไว้ข้างกายแล้วจะดี นายข้า”

“โกสต์แทบจะไม่เคยไปไหนไกล” หมาป่าโลกันตร์เหยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อมัน จอนเกาหลังหุมน “แต่ตอนนี้ข้าต้องขอตัวก่อน โกสต์ไปกับข้า”

คุกกี้แข็งนั้นแกะขึ้นจากฐานของผาก้าแพงและปิดด้วยประตูไม้หนาหนัก มีขนาดต่างๆ กันไปตั้งแต่เล็กจนถึงเล็กกว่า บางห้องใหญ่พอที่จะให้คนเดินวนไปมาได้ แต่ห้องอื่นๆ เล็กจนนักโทษถูกบังคับให้นั่งอย่างเดียว ห้องที่เล็กที่สุดนั้นคับแคบจนแม้แต่จะนั่งก็ไม่ได้

จอนให้เชลยคนสำคัญอยู่ในห้องที่ใหญ่ที่สุด มีถังให้ถ่ายทุกข์ มีชนเฟอร์มากพอที่เขาจะไม่แข็งตาย และมีเหล้าอุ่นใส่ถุงหนังให้ ยามต้องใช้เวลาคูหนึ่งกว่าจะเปิดห้องเขาได้เพราะน้ำแข็งจับตัวแข็งอยู่ในรูกุญแจ บานพับขึ้นสนิมส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเหมือนวิญญาณถูกสาปเมื่อวิค วิตเทิลสติก กระชากประตูเปิดกว้างพอให้จอนแทรกตัวเข้าไปได้ กลิ่นอุจจาระจางๆ ต้อนรับเขา แม้ว่า จะไม่ฉุนเท่ากับที่คาดไว้ แม้แต่อุจจาระยังจับตัวแข็งในอากาศที่หนาวเย็นจนหามรานเช่นนี้ จอน สโนว์ มองเห็นเงาสะทอนตัวเองรางๆ อยู่ในผนังน้ำแข็ง

ที่มุมหนึ่งของห้องซัง มีชนเฟอร์กองอยู่ สูงเกือบเท่าตัวคน “คาร์สตาร์ค” จอน สโนว์ เรียก “ตื่นเถอะ”

ชนเฟอร์นั้นขยับไหว บางส่วนแข็งติดกัน และน้ำแข็งที่ปกคลุมก็เป็นประกายยามที่มันขยับ แขนข้างหนึ่งโผล่ออกมา จากนั้นก็เป็นใบหน้าที่ซึ่งประกอบด้วยผมสีน้ำตาลพันกันยุ่งและติดกันเป็นแผ่นแหลมด้วยปอยสีเทา

ดวงตาดูดันคู้หนึ่ง จมูก ปาก และเครา มีน้ำแข็งเกาะที่หนวดนักโทษ น้ำมูกแข็งเป็นก้อน “สโนว์” ลมหายใจของเขาเป็นไอในอากาศ จนน้ำแข็งข้างหลังศีรษะเขาเป็นผ้า “ท่านไม่มีสิทธิ์กักตัวข้าไว้ กฎของเจ้าบ้าน...”

“ท่านไม่ใช่แขกของข้า ท่านมาที่ผากำแพงโดยที่ข้าไม่ได้อนุญาต พวกอาชญากร ด้วย เพื่อมานำตัวหลานสาวท่านไปโดยที่นางไม่ยินยอม ท่านหญิงอลิสได้รับขนมปังและเกลือ นางเป็นแขก ส่วนท่านเป็นนักโทษ” จอนพลอยให้คำพูดนั้น ค้างคาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยว่า “หลานสาวท่านแต่งงานแล้ว”

ริมฝีปากของครีแกน คาร์สตาร์ค โดนฟันครูดจนถลอก “อลิสมีสัญญาอยู่กับข้า” แม้จะอายุเลยห้าสิบไปแล้ว แต่เขาก็กังเป็นชายที่แข็งแรงตอนที่เข้าห้องขัง ความหนาวเย็นปล้นเอาความแข็งแรงนั้นไปและทิ้งให้เขาแข็งแกร่งและอ่อนแอ “ลอร์ดบิดาข้า...”

“บิดาท่านเป็นผู้ปกครองปราสาท ไม่ใช่ลอร์ด และผู้ปกครองปราสาทก็ไม่มีสิทธิ์ทำข้อตกลงเรื่องแต่งงานด้วย”

“พ่อข้า อาร์นอล์ฟ เป็นลอร์ดแห่งคาร์โฮลด์”

“ลูกชายมาก่อนอา ตามกฎหมายใดๆ ที่ข้ารู้จัก”

ครีแกนดันตัวลุกขึ้นยืนและสลัดขนเฟอร์ที่พันข้อเท้าออกไป “แฮร์เรียนตายแล้ว”

หรือจะตายในอีกไม่นาน “ลูกสาวก็มาก่อนอาเช่นกัน หากว่าพี่ชายของนางตาย คาร์โฮลด์ก็จะเป็นของท่านหญิงอลิส และนางก็เข้าพิธีแต่งงานกับซิกอร์น แม็กนาร์แห่งเรนนี่ไปแล้ว”

“คนเถื่อน คนเถื่อนโสโครกที่ชอบฆ่าคน” มือของครีแกนกำหมัด ถูงมือที่ปกคลุมมันอยู่นั้นเป็นหนึ่ง บุชนเฟอร์เข้าสู่ชุดกับผ้าคลุมไหล่ที่ห้อยจากไหล่กว้างของเขาในสภาพด้านๆ แข็งๆ เลือ่ทับเกราะทำจากขนสัตว์สีดำนั้น ประดับรูปดวงอาทิตย์แผ่รัศมีสีขาวประจำตระกูลเขา “ข้าเข้าใจนะว่าเจ้าเป็นอะไร สโนว์ ครึ่งหมาป่าครึ่งคนเถื่อนไงละ มีชาติกำเนิดต่ำจากกฎกับนางโลม เจ้าก็เลยส่งหญิงชาติกำเนิดสูงไปอยู่บนเตียงของคนป่าเถื่อนตัวเหม็นบางคน เจ้าได้ลองลืมนางก่อนหรือเปล่าละ” เขาหัวเราะ “หากเจ้าตั้งใจจะฆ่าข้า ก็ลงมือเลย จะได้โดนประณามว่าเป็นคนฆ่าญาติตัวเอง เพราะสตาร์คกับคาร์สตาร์ค

ก็สลายเลือดเดียวกัน”

“ข้าใช้นามสกุลสโนว์”

“ลูกนอกสมรส”

“ข้ามีความผิด อย่างน้อยก็ในข้อนั้น”

“ให้แม่กันาร์คนนี้นี่มาที่คาร์โฮลด์ลี เราจะตัดหัวเขายัดส้วมเลย แล้วเราจะได้ฉีใส่ปากมัน”

“ซิกอร์ร้นำชาวเรนนี่มาสองร้อยคน” จอนบอกให้รู้ “และท่านหญิงอลิสก็เชื่อว่าคาร์โฮลด์จะเปิดประตูต้อนรับนาง คนของท่านสองคนสาบานแล้วว่า จะรับใช้นางและยืนยันทูสิ่งทีนางพูดเกี่ยวกับแผนการที่พ่อท่านทำไว้กับแรมเซย์สโนว์ ท่านมีญาติสนิทที่คาร์โฮลด์ ข้ารู้มา ท่านเอ่ยปากคำเดียวก็จะรักษาชีวิตพวกเขาได้ ยอมสละปราสาทซะ ท่านหญิงอลิสจะให้ภัยพวกผู้หญิงที่ทรยศนางและอนุญาตให้พวกผู้ชายสวมชุดดำได้”

ครีแกนสันตีระชะ ก้อนน้ำแข็งจับตัวกันบนเส้นผมที่พันกันยุ่ง และกระทบกันเสียงกริ๊กเบาๆ เมื่อเขาขยับตัว “ไม่มีวัน” เขาว่า “ไม่มีวัน ไม่มีวัน ไม่มีวัน”

ข้าน่าจะเอาหัวเขาไปเป็นของขวัญแต่งงานให้ท่านหญิงอลิสกับแม่กันาร์ของนางเสียเลย จอนคิด แต่ไม่กล้าเสี่ยง หน่วยพิทักษ์ราตรีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทะเลาะเบาะแว้งในอาณาจักร บางคนอาจพูดว่าเขาให้ความช่วยเหลือสแตนนีสมากเกินไปแล้วด้วยซ้ำ ถ้าตัดหัวคนโง่คนนี้ พวกเขาก็จะอ้างว่าฆ่าชาวเรนนี่เพื่อเอาดินแดนของพวกเขาไปยกให้คนเถื่อน ถ้าปล่อยตัวเขาไป เขาก็จะพยายามอย่างที่สุดที่จะฉีกทำลายทุกอย่างที่ข้าทำกับท่านหญิงอลิสและแม่กันาร์ จอนสงสัยว่าถ้าเป็นบิดาเขาจะอย่างไร อาของเขาคงจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร แต่เอ็ดดาร์ด สตาร์ค ตายไปแล้ว เบนจิน สตาร์ค ก็หายสาบสูญไปในป่าที่เป็นน้ำแข็งนอกผากำแพง เจ้านี้ช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลย จอน สโนว์

“ไม่มีวันนะเป็นเวลานานมากนะ” จอนว่า “ท่านอาจรู้สึกต่างออกไปในวันพรุ่ง หรืออีกปีนับจากนี้ก็ได้ ถึงอย่างไร ไม่ช้าก็เร็วพระราชสแตนนีสก็จะกลับสู่ผากำแพง และเมื่อเขากลับมา เขาจะสั่งฆ่าท่าน...เว้นแต่เรื่องจะ

กลับกลายเป็นว่าท่านสวมผ้าคลุมไหล่ดำ เมื่อชายสักคนสวมชุดดำ อาชญากรรมที่เขาก่อไว้จะถูกกลบฝังออกไป” แม้แต่ชายอย่างท่านก็ตาม “ตอนนี้ข้าขอตัวก่อน ข้ามีงานเลี้ยงต้องไปเข้าร่วม”

หลังจากความหนาวเหน็บจนเสียวของคุคน้ำแข็ง ห้องใต้ดินที่คนแออัด ก็ร้อนจนจนรู้สึกหายใจไม่ออกตั้งแต่ตอนที่เขาเดินลงบันได อากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นควัน เนื้อย่าง และเหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศ แอ็กเซล ฟลอเรนซ์ กำลังดื่มฉายาพระขณะที่จอนนั่งลงบนยกพื้น “แต่พระราชสาสน์และชายาราชินีเซลีส แสงแห่งแดนเหนือ!” เซอร์แอ็กเซลตะโกนขึ้น “แดร์ลลอร์ จ้าวแห่งแสง ขอให้ท่านปกป้องรักษาเราทุกคน! หนึ่งแผ่นดิน หนึ่งเทพ หนึ่งราชา!”

“หนึ่งแผ่นดิน หนึ่งเทพ หนึ่งราชา!” คนของราชินีทวนคำพูดนั้น

จอนดื่มกับทุกคนที่เหลือ อลิส คาร์สตันด์ จะมีความสุขในชีวิตแต่งงานหรือไม่ นั่น เขาบอกไม่ได้ แต่อย่างน้อยคืนนี้หนึ่งคืนก็ควรจะเป็นคืนแห่งการเฉลิมฉลอง

เหล่าพ่อบ้านเริ่มนำอาหารจานแรกออกมา ชุปหัวหอมที่เพิ่มรสชาติด้วยเนื้อแพะและแครอตชิ้นเล็กๆ ไม่ใช่อาหารสำหรับราชวงศ์เสียทีเดียว แต่ก็บำรุงร่างกาย มีรสชาติดีพอและทำให้ท้องอุ่น โอเว่น้ำเปือยหยิบซอ และชนเสรีหลายคนก็ถือปีและกลองมาร่วมวงด้วย ปีและกลองชุดเดียวกับที่พวกเขาเล่นคลอระหว่างที่มานซ์ เรย์เดอร์ โจมตีผากำแพงนั้นเอง จอนคิดว่าตอนนี้มันฟังดูอ่อนหวานขึ้น มีขนมปังสีน้ำตาลเนื้อหยาบอุ่นๆ จากเตาเผาพร้อมกับชุปด้วย เกลือและเนยวางอยู่บนโต๊ะ ภาพที่เห็นทำให้จอนหดหู พวกเขามีเกลือพอกิน โบเวน มาร์ช บอก แต่เนยชุดสุดท้ายจะหมดภายในหนึ่งรอบดวงจันทร์

พลินต์เผาและนอร์ริย์ได้นั่งที่อันมีเกียรติอย่างสูงถัดจากยกพื้นลงไป ทั้งสองคนแกล้งกันว่าจะออกทัพไปกับสแตนนิส พวกเขาจึงส่งลูกชายหลานชายไปแทน แต่พวกเขาก็ยังร้องไห้พอที่จะลงมาที่คาสเซิลแบล็กเพื่อร่วมงานวิวาห์ได้ แต่ละคนพาแม่มมมาที่ผากำแพงด้วย หญิงของนอร์ริย์อายุสี่สิบ มีหน้าอกใหญ่โตมโหฬารที่สุดเท่าที่จอน สโนว์ เคยเห็น ส่วนเด็กสาวของพลินต์อายุสิบสี่และอกแบนเหมือนเด็กผู้ชาย แม้จะไม่ขาดแคลนน้ำมัน เมื่อมีสองคนนี้รวมกัน เด็กที่वलเรียกว่าวร้ายก็ดูเหมือนจะเติบโตแข็งแรงดี

จนรู้สึกขอบคุณในเรื่องนั้น...แต่ชั่วจิตใจหนึ่งที่เขาไม่เชื่อว่านักบรสองคนที่แก่ชราผมหาวเช่นนั้นจะรีบร้อนลงจากเนินเขาของตนด้วยเหตุผลนั้นเพียงอย่างเดียว แต่ละคนมีนักสู้ตามมาเป็นพรวน ของพลินต์เฒ่าห้าคน ส่วนของนอร์รียีสสองคน ทุกคนงุ่มง่ามหนังสัตว์เก่าโหมและหนังตอกหมุดน่ากลัวพอๆ กับโฉมหน้าของฤดูเหมันต์ บ้างก็ไว้เครายาว บ้างก็มีแผลเป็น บางคนมีทั้งสองอย่าง ทุกคนล้วนแต่บูชาหวยเทพเก่าแห่งแดนเหนือ หวยเทพเดียวกันกับที่พวกชนเสรีนอกผากำแพงบูชา แต่พวกเขาก็นั่งอยู่ตรงนี้ดื่มให้กับงานสมรสที่ประสาทรด้วยเทพแดงแสงพลิกพิลันจากโพ้นทะเล

ก็ดีกว่าไม่ยอมดื่มนะ ทั้งพลินต์หรือนอร์รียีสต่างไม่ได้คว่ำจอกให้เหล้าอุ่นทรหดพื้น นั่นอาจเป็นสัญญาณบอกถึงการยอมรับอยู่บ้าง หรือบางทีพวกเขาอาจจะแค่ไม่อยากให้เหล้าอุ่นไต่รสดีต้องเสียเปล่าก็ได้ พวกเขาจะไม่ได้ลิ้มรสมันมากนักหรอกบนเนินผาหินของตน

ระหว่างอาหารแต่ละจาน เซอร์แอ็กเซล ฟลอเรนซ์ นำราชินีเชลีสออกไปเดินรำ คนอื่นๆตามไป เริ่มจากอัศวินของราชินี ซึ่งจับคู่กับนางกำนัลของนาง เซอร์บรูสพาเจ้าหญิงชีรินออกเดินรำเป็นครั้งแรก จากนั้นก็เปลี่ยนไปเดินกับมารดาของนางบ้าง ส่วนเซอร์นาร์เบิร์ตเดินรำกับนางกำนัลแต่ละคนของเชลีสเวียนกันไป

คนของราชินีมีจำนวนมากกว่านางกำนัลของราชินีถึงสามต่อหนึ่ง ดังนั้นแม้แต่สาวใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดก็ยังถูกรบเร้าให้ออกไปเดินรำ หลังจากผ่านไปหลายเพลง ฟีน้องชุดดำบางคนก็จดจำทักษะที่เคยเรียนในราชสำนักและปราสาทสมัยตนยังเยาว์วัยก่อนที่บาปที่กระทำจะส่งตนมาที่ผากำแพงได้ และออกไปเดินรำเช่นกัน อัลเมอร์ ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์แห่งปราสาทพิสุจน์ให้เห็นว่าเดินรำได้คล่องแคล่วไม่แพ้ียงธู ไม่ต้องสงสัยว่าเขาต้องเล่าเรื่องราวของกลุ่มภราดาแห่งปราสาทให้คู่เต้นฟังแน่ ตอนที่เขามาไปกับไซมอน ทอยน์ และเป็นพุงโต แล้วช่วยเวนดากวางขาวตีตราที่บันท้ายของเฉลยชาติกำเนิดสูงของนาง ซาตินนั้นสง่างาม เขาเดินรำกับสาวใช้สามคนสลับก้นไปแต่ไม่เคยเข้าไปหาสุภาพสตรีตระกูลสูงเลย ซึ่งจอนเห็นว่าเป็นการฉลาดแล้ว เขาไม่ชอบสายตาที่อัศวินบางคนของราชินีมองพอบ้านเลย โดยเฉพาะเซอร์พาเทริกแห่ง

ภูมาราชัน เจ้านั้อยากจะได้เลือดนิดๆ หน่อยๆ เขาคิด เขากำลังมองหา
สิ่งยั่วยุบางอย่าง

เมื่อโอเวนบ้าเป๋อเริ่มต้นรำกับตัวตลกหน้าปู้ เสียงหัวเราะก็สะท้อนก้อง
เพดานโค้ง ภาพนั้นทำเอาท่านหญิงอลิสยิ้มออกมา “พวกท่านเต้นรำบ่อยไหม
ที่คาสเซลแบล็กนี่นะ”

“ทุกครั้งที่เรามีนงานวิวาห์ ท่านหญิงของข้า”

“ท่านเต้นรำกับข้าได้จะบอกให้ แต่ตามมารยาทนะ ตอนนั้นท่านก็เคย
เต้นกับข้า”

“ตอนนั้นหรือ” จอนเย้า

“สมัยเราเป็นเด็กนะ” นางบิชนมปังมาขึ้นหนึ่งแล้วปาลใส่เขา “ท่านก็รู้ดีนี่”

“ท่านหญิงของข้าควรเต้นรำกับสามีตัวเอง”

“ข้าเกรงว่าแม็กนาร์ของข้าไม่ใช่คนที่ชอบเต้นรำ หากท่านไม่เต้นรำกับข้า
อย่างน้อยก็รินเหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศให้ข้าสักหน่อยสิ”

“ตามที่ท่านบัญชา” เขาส่งสัญญาณเรียกเหยือกเหล้า

“เออละ” อลิสเอ่ยขณะที่จอนรินเหล้าองุ่น “ตอนนั้นข้าเป็นหญิงที่แต่งงาน
แล้ว สามีคนเถื่อนกับกองทัพคนเถื่อนน้อยๆ ของเขา”

“ชนเสรีคือคำที่พวกเขาเรียกตัวเอง อย่างน้อยก็ส่วนใหญ่ละ แต่ชาวเรนน
เป็นอีกพวกหนึ่ง เก๋ไก๋มาก” อิกิริตต์เคยบอกเขาเช่นนั้น เจ้านั้ช่วงไม่รู้อะไร
เอาเสียเลย จอน สโนว์ “พวกเรามาจากหุบเขาที่ซ่อนตัวอยู่ตรงปลายด้านเหนือ
ของเขียวน้ำแข็ง ล้อมรอบด้วยยอดเขาสูง และเป็นเวลานานหลายพันปีที่
พวกเขาติดต่อกับชายกับพวกยักษ์มากกว่ากับคนพวกอื่นๆ มันทำให้พวกเขา
แตกต่างจากพวกอื่น”

“แตกต่าง” นางว่า “แต่เหมือนเรามากกว่านะ”

“ถูกแล้ว ท่านหญิงของข้า พวกเรนนมีลอร์ดและมิกฎหมาย” พวกเขา
รู้ว่าจะคุกเข่ายอมจำนนอย่างไร “พวกเราทำเหมืองดินุกและทองแดงเพื่อเอามา
ทำลักริต หลอมอาวุธและชุดเกราะของตนขึ้นเองแทนที่จะขโมยคนอื่น เป็นคนที่
ภาคภูมิและกล้าหาญ มานซ์ เรย์เดอร์ ต้องทำให้ได้ดีกว่าแม็กนาร์คนเก๋
สามเท่าก่อน สเตอร์ถึงจะยอมรับเขาเป็นพระราชานอกผากำแพง”

“และบัดนี้พวกเขามาอยู่ตรงนี้แล้ว ในผากำแพงฝั่งของเรา ถูกขับออกจากที่มันบนภูเขามาสู่ห้องนอนของข้า” นางยิ้มขึ้นๆ “มันเป็นความผิดของข้าเอง ลอร์ดบิดาบอกว่าข้าต้องไปรยเสนหีโล่รอบๆ พี่ชายของท่าน แต่ข้าเพิ่งอายุหกขวบและทำไม่เป็น”

ถูกแล้ว แต่ตอนนี้ท่านอายุเกือบสิบหกปี และเราต้องภาวนาให้ท่านรู้จักวิธีไปรยเสนหีโล่สามี่ที่เพิ่งแต่งงานของท่าน “ท่านหญิงของข้า เสบียงอาหารของท่านที่คาร์โฮลด์เป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่ต๊นั้” อลิสถอนหายใจ “พ่อข้าพาไพร่พลของเรามากมายลงใต้ไปกับเขาด้วย จนเหลือแต่ผู้หญิงกับเด็กผู้ชายไว้เก็บเกี่ยวพืชผล คนพวกนี้กับผู้ชายที่แก่เกินไปหรือพิการเกินกว่าจะออกรบได้นะ พืชผลแห้งเหี่ยวอยู่ในไร่นาหรือไม่ก็ถูกฝนฤดูใบไม้ร่วงกระหน่ำจนหล่นสู่พื้นโคลน แล้วตอนนี้หิมะก็มาแล้ว ฤดูหนาวครั้งนี้จะต้องสาหัสนัก คนชราน้อยคนที่จะรอดชีวิตไปได้และเด็กๆ มากมายก็จะล้มตายเช่นกัน”

นี่เป็นเรื่องเล่าขานที่ชาวเหนือคนไหนๆ ก็รู้ดี “ยายของพ่อข้าเป็นพลินต์คนหนึ่งแห่งขุนเขา นั้น” จอนบอกนาง “พลินต์รุ่นแรก พวกเขาเรียกตัวเอง พวกเขายกบอกว่าพลินต์คนอื่นๆ เป็นสายเลือดของลูกชายคนรองๆ ลงไป ซึ่งต้องลงจากเขาเพื่อหาอาหารและที่ดินและภรรยา ชีวิตบนนั้นยากลำบากเสมอเมื่อหิมะตกและอาหารเริ่มขาดแคลน คนหนุ่มก็ต้องเดินทางไปสู่เมืองฤดูหนาวหรือรับใช้ที่ปราสาทแห่งใดแห่งหนึ่ง ชายชราจะรวบรวมผลที่กำลังที่หลงเหลืออยู่และประกาศว่าพวกเขาจะออกไปล่าสัตว์ บางคนถูกพบเจอเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง แต่จำนวนมากกว่านั้นไม่มีใครได้พบเห็นอีกเลย”

“เหมือนกับที่คาร์โฮลด์มากทีเดียว”

นั่นไม่ทำให้เขาประหลาดใจ “เมื่ออาหารที่ท่านเก็บไว้เริ่มร่อยหรอนะ ท่านหญิงของข้า จงนึกถึงเรา ส่งชายชราของท่านมาที่ผากำแพง ให้พวกเขาเอ่ยคำสาบานของเรา อย่างน้อยอยู่ที่นี้ พวกเขาก็จะไม่ตายอย่างโดดเดี่ยวในหิมะโดยเหลือแต่ความทรงจำที่ให้ความอบอุ่นพวกเขา ส่งเด็กผู้ชายมาให้เราด้วย หากท่านมีเด็กผู้ชายที่พอจะแบ่งปันได้”

“ตามที่ท่านกล่าว” นางตะมุ้มเธอ “คาร์โฮลด์จะจำไว้”

กวางเอลก์กำลังถูกแล่ มันส่งกลิ่นหอมเกินกว่าที่จอนจะมีเหตุผลที่จะคาดหวัง เขาส่งส่วนหนึ่งให้พวกเลเธอร์สที่หอคอยฮาร์ดิน พร้อมกับผัวย่างสำหรับวุ่นวุ่นสามภาคใหญ่ จากนั้นก็กินเองชิ้นใหญ่ ฮีบบ์สามนิ้วทำได้ทีเดียว งานนี้เคยเป็นที่น่าหนักใจ ฮีบบ์มาหาเขาเมื่อสองคืนก่อน บ่นว่าเขาเข้าร่วมหน่วยพิทักษ์ราตรีเพื่อฆ่าคนเถื่อน ไม่ใช่เพื่อทำอาหารให้พวกนั้นกิน “นอกจากนี้ ข้าไม่เคยทำอาหารเลี้ยงฉลองแต่งงานมาก่อนเลย นายข้า พี่น้องชุดดำจะไม่มีวันมีเสีย มันอยู่ในคำสาบานระย้านั้น ข้าให้คำสาบานไปแล้ว”

จอนกำลังกลืนเนื้อกวางย่างลงไปด้วยการจิบเหล้าอุ่นผสมเครื่องเทศให้ลิ้นคอ เมื่อโคลดาสปรากฏตัวตรงข้อศอกเขา “นก” เขาประกาศ และสอดแผ่นหนังใส่มือจอน จดหมายนั้นประทับขี้ผึ้งสีดำแข็งๆ ฮีส์ตวอตช์จอนรู้ตั้งแต่ก่อนที่จะแกะขี้ผึ้งนั้นเสียอีก จดหมายนี้เขียนโดยเมสเตอร์ฮาร์มุนด้วยค้อนเตอร์ไฟค์ ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ แต่คำพูดนั้นเป็นของไฟค์ซึ่งเขียนลงไปตามที่เขาพูด โผงผางและตรงประเด็น

ทะเลสงวันนี้ เรือสิบเอ็ดลำแล่นไปออกสู่ฮาร์ดโฮมเมื่อน้ำขึ้นตอนเช้า ของบราวอสสามลำ ลิสลีล่า ของเราลีล่า สองลำของลิสันนั้นแทบไม่เหมาะจะออกทะเลเอาเสียเลย เราอาจทำให้คนเถื่อนจมน้ำตายมากกว่าที่ช่วยชีวิตก็ได้ ตามที่ท่านบัญชานกเรเวนยี่สิบตัวขึ้นเรือด้วย และเมสเตอร์ฮาร์มุนจะส่งรายงานไป ข้าบัญชาการจากเรือกรงเล็บ เฒ่าเกล็ดหูเป็นรองผู้บัญชาการบนวิหคดำ เซอร์เกล็นดอนดูแลฮีส์ตวอตช์

“ปึกดำนำข่าวร้ายหรือ” อลิส คาร์สตันค ถาม

“เปล่าหรอก ท่านหญิงของข้า ขาวนี้ซำรอมานานแล้ว” แม้ประโยคสุดท้ายจะทำให้ข้ากังวลก็เถอะ เกล็นดอน ฮีเว็ตต์ เป็นชายที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมากและแข็งแกร่ง เป็นตัวเลือกที่สมเหตุผลผลที่จะบัญชาการยามที่ค้อนเตอร์ไฟค์ ไม่อยู่ แต่เขาก็เป็นมิตรมากพอๆ กับแอลลิเชอร์ ธอร์น จะโอ้อวดได้และเป็นคล้ายกับเพื่อนสนิทของเจนอส สลินต์ แม้จะในเวลาอันสั้น จอน

ยังจำได้ว่าอีเวิร์ตเคยลากเขาลงจากเตียงอย่างไร และความรู้สึกที่รongsเท้าบูตของคนที่นั่นกระแทกใส่ซี่โครงของเขาด้วย ไม่ใช่คนที่ข้าจะเลือก เขาม้วนแผ่นหนังและสอดมันไว้ในเข็มขัด

อาหารจานปลาเป็นลำดับต่อไป แต่ขณะที่กำลังเลาะก้างออก ท่านหญิงอลิสก็ลากแม็กนาร์ออกไปเดินรำ จากลักษณะการเคลื่อนไหวของเขา เห็นได้ชัดว่าชิกออร์นไม่เคยเดินรำมาก่อน แต่เขาตีмельล้าองุ่นผสมเครื่องเทศเข้าไปมากพอเรื่องนั้นจึงดูเหมือนจะไม่สำคัญ

“หญิงสาวชาวเหนือกับนักรบคนเถื่อน ผูกพันเข้าด้วยกันโดยจ้าวแห่งแสง” เซอร์แอ็กเซล ฟลอเรนต์ เลื่อนตัวมานั่งบนเก้าอี้ว่างของท่านหญิงอลิส “ราชินีจะเห็นชอบ ข้าใกล้ชิดกับนาง นายข้า ข้าจึงรู้ใจนาง พระราชาสแตนิสก็จะได้เห็นชอบเช่นกัน”

ถ้ารัส บอลตัน ไม่เอาหอกเสียศีรษะเขาไปแล้วนะ

“น่าเสียดาย ไม่ใช่ว่าทุกคนจะเห็นด้วย” เคราของเซอร์แอ็กเซลเป็นพุ่มว้าวแห่งใต้คางย้อย ขนหยาบๆ ออกออกจากหูและจมูก “เซอร์พาเทริกก็รู้ว่าตัวเขาจะเป็นคู่ที่เหมาะสมกับท่านหญิงอลิสมากกว่า เขาสูญเสียดินแดนของตนไปตอนที่ขึ้นเหนือมา”

“มีหลายคนในห้องนี้ที่สูญเสียมากกว่านั้นมาก” จอนบอก “และอีกมากที่สละชีวิตตัวเองเพื่อรับใช้อาณาจักร เซอร์พาเทริกควรถือว่าตนโชคดีแล้ว”

แอ็กเซล ฟลอเรนต์ ยิ้ม “พระราชาอาจพูดเช่นเดียวกันหากเขาอยู่ที่นั่น แต่จะมีการจัดเสปียงให้แก่อัครวิญญูรักภักดีของพระราชาอย่างแน่นอน จริงไหม พวกนั้นติดตามเขามาไกลและสูญเสียถึงเพียงนี้ และเราจะต้องผูกมัดคนเถื่อนเหล่านี้กับพระราชาและอาณาจักรด้วย การแต่งงานครั้งนี้เป็นก้าวแรกที่เหมาะสม แต่ข้ารู้ว่าราชินีจะต้องพอใจที่ได้เห็นเจ้าหญิงคนเถื่อนแต่งงานเช่นกัน”

จอนถอนหายใจ เขาเหนื่อยหน่ายกับการอธิบายว่าวัลไม่ใช่เจ้าหญิงจริงๆ ไม่ว่าเขาจะบอกพวกนั้นบ่อยแค่ไหน พวกเขาก็ดูเหมือนจะไม่ได้ยิน “ท่านนี้คือแฟงก์ เซอร์แอ็กเซล ข้ายกให้ท่านเลย”

“ท่านตำหนิข้าหรือ นายข้า ของรางวัลเช่นนั้นไม่ใช่จะได้มาง่ายๆ นะ

ข้าได้ยินว่านางเป็นเด็กสาวที่ถึงวัยอันสมควรและหน้าตาที่ไม่ได้ชั่วร้ายหรือ
สะโปกเหมาะ ทรวงอกเหมาะ สรรค์สร้างมาเหมาะที่จะมีลูก”

“ใครจะเป็นพ่อให้เด็กเหล่านี้เล่า เซอร์พาเทริกหรือ หรือว่าท่านกันเล่า”

“ใครดีวกว่ากันล่ะ เราชาวฟลอเรนต์มีสายเลือดของพระราชาชาวสวน
แต่โบราณนะ ท่านหญิงเมลิซานดราสามารถประกอบพิธีได้ อย่างที่นางทำให้
ท่านหญิงอลิสกับแม็กนาร์นะ”

“สิ่งเดียวที่ท่านขาดก็คือเจ้าสาว”

“แก้ไขได้ง่ายนิดเดียว” รอยยิ้มของฟลอเรนต์นั้นจอมปลอมจนดูเหมือน
เจ็บปวด “นางอยู่ที่ไหนล่ะ ลอร์ดสโนว์ ท่านย้ายนางไปไว้ที่ปราสาทอื่นของท่าน
หรือไง เกรย์การ์ดหรือว่าซาโดว์ทาวเวอร์ล่ะ หรืออยู่ที่หลุมนางโลมกับหญิงสาว
คนอื่นๆ” เขาเอียงตัวเข้ามาใกล้ “บางคนบอกว่าท่านเอานางไปเก็บซ่อนไว้เพื่อ
ความสำราญของท่านเอง มันไม่สำคัญสำหรับข้าเลย ขอเพียงแต่นางยังไม่
ตั้งท้อง ข้าจะมีลูกชายหลายๆคนของข้าเองจากนาง หากท่านเป็นคนที่ดีสอน
ให้มารู้รสชาติของการใส่อาณัติก็ อืม...เราต่างก็เป็นผู้ชายเจนโลกกันทั้งคู่
จริงไหม”

จอห์นฟังมากพอแล้ว “เซอร์แอ็กเซล หากท่านเป็นหัตถ์ราชินีจริงๆ ข้าก็
ส่งสารราชินีนั่น”

ใบหน้าของฟลอเรนต์เริ่มแดงก่ำด้วยโทสะ “นั่นก็เป็นความจริง ท่าน
ตั้งใจจะเก็บนางไว้ให้ตัวเอง ที่นี้ข้ารู้แล้ว ลูกนอกสมรสอยากตกที่นั่งเดียวกับ
บิดา”

ลูกนอกสมรสไม่ยอมตกที่นั่งเดียวกับบิดาต่างหาก หากลูกนอกสมรส
ต้องการวัล สิ่งที่เขาต้องทำก็เพียงขอนาง “ข้าต้องขอตัวก่อน ท่านเซอร์” เขาว่า
“ข้าต้องสูดอากาศบริสุทธิ์สักหน่อย” ในนัยกึ่งนัยนั้น เขาเป็นหนีไป “นั่นเสี่ยง
เปล่าเช้านี้”

คนอื่นก็ได้ยินเช่นกัน เสียงดนตรีและเสียงหัวเราะเจียบบลงในทันใด
คนที่เต้นร่ายอยู่ซังก้างอยู่กับที่และเงยหูฟัง แม้แต่เจ้าโกสตัลยังหูฟัง “พวกท่าน
ได้ยินไหม” ราชีเนลีสถาณอัศวินของตน

“เขาคึก ฝ่าบาท” เซอร์นาร์เบิร์ตบอก

มือของราชินีตัวด้ขึ้นแตะลำคอตนเอง “เราถูกโจมตีหรือ”

“ไม่ใช่ ฝ่าบาท” อัลเมอร์แห่งปราสาทพูด “คนที่เฝ้าระวังบนผากำแพงนะ
เท่านั้นเอง”

เป่าหนึ่งครั้ง จอน สโนว์ คิด นักลาดตระเวนกลับมา

แล้วมันก็ดังขึ้นอีก เสียงนั้นดูเหมือนจะก้องไปทั่วห้องใต้ดิน

“เป่าสองครั้ง” มัลลีย์เอ่ยขึ้น

พี่น้องชุดดำ ชาวเหนือ ชนเสรี ชาวเรนน์ คนของราชินี ทั้งหมดนั่งเงิบ
เงียหูฟัง เวลาผ่านไปชั่วหัวใจเต้นห้าครั้ง แล้วก็สิบ ยี่สิบ แล้วโอเวนบ้าเป่
ก็หัวเราะเบาๆ จอน สโนว์ หายใจออกอีกครั้ง “เป่าสองครั้ง” เขาประกาศ
“คนเถื่อนนะ” วัล

ทอร์มุนด์ผู้ฆ่ายักษ์มาแล้วในที่สุด

เดเนริส

ห้องโถงก้องไปด้วยเสียงหัวเราะของพวกยันไค บทลำนําของพวกยันไค เสียงสวดภาวนาของพวกยันไค นักร่ายรำก็รำไป ส่วนนักดนตรีเล่นท่วงทำนองแปลกหูด้วยกระดิ่ง อุปกรณ์ทำเสียงแหลม และถุงอัดลม นักขับล่านําขับขานล่านํารักโบราณด้วยภาษาเกาส์เก่าที่ฟังไม่เข้าใจ เหล่าองุ่นไหลริน ไม่ใช่ของเหลวสีดองของอ่าวพ่อค้าทาส แต่เป็นเหล้าองุ่นรุ่นที่มีรสเข้มข้นหอมหวานจากอาร์เบอร์และเหล้าองุ่นฝืนจากการ์ที่เสริมรสชาติด้วยเครื่องเทศแปลกๆ ชาวยันไคมาตามคำเชิญของพระราชินีซาดาร์ เพื่อลงนามในข้อตกลงสันติภาพและเป็นสักขีพยานการเกิดขึ้นอีกครั้งของสนามต่อสู้อันมีชื่อเสียงระบือไกลของมีริน สามิผู้สูงศักดิ์ของเธอเปิดพิระมิดใหญ่เพื่อจัดงานเลี้ยงพวกเขา

ข้าเกลียดสิ่งนี้ เดเนริส ทาร์เกรียน คิด มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่ข้ากำลังดื่มแล้วก็ยิ้มกับคนที่ข้าอยากจะถลกหนังมากกว่านะ

เนื้อสัตว์และเนื้อปลารวมแล้วกว่าสิบชนิดถูกนำมาบริการ มีทั้งเนื้ออูฐ เนื้อจระเข้ ปลาหมึกร้องเพลง เบ็ดเคลือบเงา และหนอนหนาม โดยมีเนื้อแพะ แฮม และม้าสำหรับคนที่นิยมอาหารไม่แปลกนัก รวมทั้งเนื้อสุนัขด้วย งานเลี้ยงของชาวเกาส์จะสมบูรณ์ไปไม่ได้ถ้าขาดอาหารจากเนื้อสุนัข พ่อครัวของซาดาร์เตรียมเนื้อสุนัขไว้สี่แบบแตกต่างกัน “ชาวเกาส์กินทุกอย่างที่ว่ายน้ำได้หรือบินได้หรือคลานได้ ยกเว้นมนุษย์กับมังกร” ดาอาร์โอเตือนนางแล้ว “และข้าพนันเลยว่าพวกเขาจะกินมังกรด้วย ถ้ามีโอกาสแม้สักครั้ง” แต่

เนื้อเพียงอย่างเดียวไม่ถือว่าเป็นมื้ออาหาร ดังนั้นจึงมีผลไม้ เมล็ดพืช และผักด้วย อากาศอบอุ่นไปด้วยกลิ่นหญ้าฟร่น อบเชย กานพลู พริก และเครื่องเทศราคาแพงอื่นๆ

เดนิแทบจะไม่แตะสักคำ นี่คือนิสัยภาพ เธอบอกตัวเอง นี่คือนิสัยที่ขาดต้องการ สิ่งที่เราพยายามให้ได้มา นี่คือนิยามที่ขาดแต่งงานกับอิซดาห์ร แล้วทำไมมันถึงมีรสชาติราวกับความพ่ายแพ้เหลือเกินเล่า

“อีกครู่สั้นๆ เท่านั้น ยอดรัก” อิซดาห์รรับรองกับเธอ “อีกไม่นานพวกย่นไคก็ไปแล้ว พันธมิตรและทหารรับจ้างของพวกเขาจะไปด้วย แล้วเราก็จะได้ทุกอย่างที่เราต้องการ สันติภาพ อาหาร การค้า ท่าเรือของเราเปิดขึ้นอีกครั้ง เรือได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าออกแล้ว”

“พวกเขาอนุญาตเช่นนั้น ไซ้” เธอตอบ “แต่เรือรบของพวกเขาจะอยู่ พวกเขาสามารถกำมือขยุ้มคอเราได้ทุกเมื่อที่ต้องการ พวกเขาเปิดตลาดค้าทาสอยู่ในระยะที่มองเห็นกำแพงของข้า!”

“นอกจากกำแพงของเรานะ ราซินีที่รัก นั่นเป็นเงื่อนไขข้อหนึ่งของสันติภาพ ที่ว่าชาวย่นไคมีเสรีที่จะค้าทาสได้เหมือนแต่ก่อน โดยไม่มีใครรบกวน”

“ก็ไปทำในเมืองของพวกเขาเองสิ ไม่ใช่ในที่ที่ข้าต้องมอง” พวกนายทาสผู้ชาญฉลาดตั้งคอกนอนของทาสและแท่นประมูลอยู่ทางใต้ของสคาฮาซาดานตรงที่แม่น้ำสิน้ำตาลสายกว้างไหลลงสู่อ่าวพ่อค้าทาส “พวกเขาเยาะเย้ยข้าซึ่งๆ หน้า แสดงให้เห็นว่าข้าช่างไร้อำนาจที่จะหยุดยั้งพวกเขา”

“พวกเขาทำท่าทำทาง” สามีสูงศักดิ์ของเธอพูด “เป็นการแสดงอย่างที่ทำนานนั้นแหละ ปล่อยให้พวกเขาเล่นละครไป พอพวกเขาไปแล้ว เราก็จะเอาสิ่งที่พวกเขาทิ้งไว้มาทำเป็นตลาดผลไม้แทน”

“พอพวกเขาไปแล้ว” เดนิทวนคำ “แล้วพวกเขาจะไปกันเมื่อไรละ มีคนเห็นทหารม้าตรงที่เลยสคาฮาซาดานไป หน่วยสอดแนมของดอธรากินะ ราคาโรบอก มีคาลาซาร์อยู่ข้างหลังด้วย พวกเขาจะได้ตัวเชลย ทั้งชาย หญิง และเด็ก ของขวัญสำหรับพ่อค้าทาสไง” พวกดอธรากินะไม่ซื้อและไม่ขาย แต่พวกเขามอบและรับของกำนัล “นั่นคือเหตุผลที่พวกย่นไคตั้งตลาดนี้ขึ้นมา

พวกเขาจะไปจากที่นี่พร้อมทาสใหม่ๆหลายพันคน”

อิสตาธาร์ โซโลรัก ยกไหล่ “แต่พวกเขาจะไป ตรงนั้นแหละที่สำคัญ ยอดรัก พวกยัณไคจะค้าทาส แต่มีรีนไม่ทำ นี่คือสิ่งที่เราตกลงกัน ทนต่อไป อีกสักพักนะ แล้วมันก็จะผ่านไป”

เดเนริสจึงนั่งเฝ้าบดลอดมื้ออาหาร ห่มตัวด้วยชุดไทเกอร์สีแดงสด และความคิดดำมืด พุดเฉพาะเมื่อมีคนพูดด้วย ครุ่นคิดถึงชายและหญิงที่ถูกซื้อและขายนอกกำแพงเมืองของเธอ แม้ขณะที่พวกเขากำลังเลี้ยงฉลองกันอยู่ในเมืองเช่นนี้ ปลอ่ยให้สามีผู้สูงศักดิ์แสดงโวรารและหัวเราะกับมุกตลกตื้นๆ ของพวกยัณไคไป นั่นเป็นสิทธิ์ของพระราชอาและหน้าที่ของพระราชอา

การพูดคุยนัดอาหารส่วนใหญ่เป็นเรื่องคู่ต่อสู้ที่จะลงสนามกันในวันพรุ่ง บาร์เซนาฟมด่าจะเผชิญหน้ากับหมูป่า เขี้ยวของเขาต่อกรกับกริชของนาง คราซซ์ก็ลงสู้เช่นเดียวกับเจ้าแมวลายจุด และคู่สุดท้ายของวัน ยักษ์โกกอร์ จะสู้กับเบลโลควอมหักกระดูก คนหนึ่งจะตายก่อนอาทิตย์ตกดิน ไม่มีราชินี คนไหนมือสะอาด เดเนียบอกตัวเอง เธอนึกถึงโดเรียห์, กัวโร, เอโรห์... นึกถึงเด็กน้อยที่เธอไม่เคยพบ ผู้มีนามว่าฮัซเซีย ให้คนไม่กี่คนตายในสังเวียน ดีกว่าหลายพันคนต้องตายที่ประตูเมือง นี่เป็นราคาค่างวดของความสงบสุข ข้าเต็มใจจ่าย หากข้ามองย้อนกลับไป ข้าก็จะหลงทาง

ผู้บัญชาการสูงสุดของยัณไค เยอร์คาส โซยูนชัก อาจจะมีชีวิตมาตั้งแต่ สมัยที่เอกอนพิชิตดินแดน เมื่อดูจากรูปร่างหน้าตาของเขา เขาหลังโกง เที้ยวย่น ไม่มีฟัน ทาสร่างกำยำสองคนแบกเขามาที่โต๊ะ ลอร์ดยัณไคคนอื่นๆ ก็แทบไม่น่าประหลาดใจไปกว่ากันเลย คนหนึ่งตัวเล็กและเตี้ยแคระ แม้ว่า ทหารทาสที่คอยรับใช้เขาจะสูงและผอมอย่างน่าเกลียด คนที่สามยังหนุ่มแน่น แข็งแรง และมีเสน่ห์ แต่เมามายจนเดเนิแทบจะไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด สิ่งมีชีวิตพวกนี้พาข้ามาที่ช่องเขานี้ได้อย่างไรกันนะ

นักดาบรับจ้างนั้นเป็นอีกเรื่อง ทุกกลุ่มจากสำนักอิสระทั้งสิ้นที่รับใช้ยัณไค ต่างก็ส่งผู้บัญชาการของตนมา ตัวแทนของลอมโบกคือชายสูงศักดิ์ชาวเพนทอส ที่รู้จักกันในนามของเจ้าชายผ้าขี้ริ้ว กลุ่มทวนยาวส่งโกโล เรแกน ที่ดูเหมือน ช่างรองเท้ามากกว่าทหารและพูดจาจริงจัง เคราเลื้อยจากพลพรรคแมวทำเสียงดัง

ราวกับคนลักโหล เขาเป็นชายร่างใหญ่ที่มีเคราเป็นพุ่มดอกและกระหายหิว เหล้าองุ่นและผู้หญิงอย่างน่าอัศจรรย์ เขาตะโกนโหวกเหวก เรอ ผายลม ดังสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าพาด และหยิกสาวใช้ทุกคนที่เข้ามาใกล้ในระยะ เอื้อมถึง เขาจะตีสักคนลงนั่งตักเป็นครั้งคราวเพื่อบีบหน้าอกนางและพอนพื้น ตรงหว่างขา

กลุ่มลูกชายรองก็ส่งตัวแทนมาเช่นกัน หากดาอาร์โออยู่ที่นี่ อาหารมื้อนี้ จะจบลงด้วยเลือด ไม่มีข้อตกลงสันติภาพใดจะสามารถทำให้นายทัพของเธอ ยอมให้เป็นสื่อน้ำตาล พลัมม์ เดินอาดๆ กลับเข้ามาในมีรินแล้วจากไปในสภาพ ยังมีชีวิตได้ เคนี่เคยสาบานว่าจะไม่เกิดอันตรายใดๆ กับทูตและผู้บัญชาการ ทั้งเจ็ด แม้นั้นจะยังไม่เพียงพอสำหรับพวกยันไค พวกเขาร้องร้องตัวประกัน จากเธอด้วย เพื่อให้เกิดความสมดุลกับผู้สูงศักดิ์ชาวยันไคสามคนและหัวหน้า นักดาบรับจ้างสี่คน มีรินจึงส่งคนของตนเจ็ดคนออกไปที่ค่ายปิดล้อมเมือง ใต้แก่ น้องสาวของอิซดาห์ร ลูกพี่ลูกน้องของเขาสองคน โจโกผู้เป็นนักรบ โลหิตของเคนี่ จอมพลเรือกรอลิโอของเธอ วีรบุรุษซึ่งเป็นหัวหน้าพวก ผู้เริ่มลทิน และดาอาร์โอ นายาริส

“ข้าจะทิ้งสาวๆ ของข้าไว้กับท่าน” นายทัพของเธอบอกขณะส่งเข็มขัด ดาบกับหญิงรำนสาวทาบทองให้เธอ “เก็บรักษาไว้ให้ข้าด้วย ที่รัก เราไม่ ต้องการให้พวกมันก่อเรื่องเดือดร้อนเลือดตกยางออกในหมู่ชาวยันไคหรอก”

กบาลเลียนก็ไม่วางใจเช่นกัน สิ่งแรกที่อิซดาห์รทำเมื่อสวมมงกุฎก็คือย้าย เขาออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการกลุ่มสัตว์ร้ายทองเหลือง แล้วเอาลูกพี่ลูกน้อง ของตนเข้ามาแทน คือ มาร์กาซ โซโลรัก ผู้อวบอ้วนซุบซิด แบบนี้ดีที่สุด ผู้ส่งางามสี่เขี้ยวบอกว่ามีเรื่องบาดหมางระหว่างโลรักกับแคนแด็ก และ กบาลเลียนไม่เคยปิดบังเลยว่ารังเกียจลอร์ดสามีของข้า ส่วนดาอาร์โอ...

ดาอาร์โอเพิ่งเริ่มบ้าคลั่งขึ้นตั้งแต่เธอแต่งงาน สันติภาพของเธอไม่ทำให้ เขาพอใจ การแต่งงานของเธอทำให้เขาพอใจน้อยยิ่งกว่า และเขาก็ไม่พอใจ กับการถูกชายชาวดอร์นหลอก เมื่อเจ้าชายเควินทินบอกพวกเขาว่าชาว เวสเทอโรสอีกคนย้ายข้างมาอยู่กับอีกาพายุตามคำสั่งของเจ้าชายผ้าขี้ริ้ว มีแต่คำขอร้องจากหนอนเทากับผู้เริ่มลทินของเขาเท่านั้นที่หยุดยั้งดาอาร์โอ

ไม่ให้ฆ่าพวกเขาทั้งหมด คนแปรพักตร์จอมปลอมถูกขังอย่างปลอดภัยอยู่ในส่วนห้องของพีระมิด...แต่โทษเกี่ยววราดของดาอาริโอยังคงลุกลามต่อไป

เขาจะปลอดภัยกว่าถ้าอยู่ในฐานะตัวประกัน นายทัพของเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อสันติภาพ เดนีไม่อาจเสี่ยงให้เขาพันเป็นลึนน้ำตาล พลัมม์ ล้มตาย ล้อเลียน อิซดาร์ต่อหน้าราชสำนัก หรือยั่วโมโหพวกยันโค หรือไม่ก็สร้างความเสียหายให้ข้อตกลงที่เธอต้องยอมสละมากมายเพื่อให้ได้มา ดาอาริโอคือสงครามและความทุกข์โศก ดังนั้นเธอจะต้องกันเขาออกไปให้พ้นจากเตียง พ้นจากใจ และพ้นจากเธอ หากเขาไม่ทรยศเธอ เขาก็จะมีอำนาจเหนือเธอ เธอไม่รู้ว่าตัวเองกลัวสิ่งใดมากกว่ากัน

เมื่อความตะกละตะกลามสิ้นสุดและอาหารทั้งหมดที่กินไปครึ่งๆกลางๆ ถูกเก็บออกไปเพื่อนำไปให้คนยากไร้ที่รวมตัวกันอยู่ข้างล่างตามคำยืนยันของราชินี เหล้าหลังอาหารผสมเครื่องเทศจากการซึ่งสีเข้มราวกับอำพันก็ถูกรินใส่แก้วทรงแคบสูง จากนั้นความบันเทิงก็เริ่มขึ้น

คณะชายถูกตอน นักขับลำน่านาวยันโคซึ่งมีเยอร์คาช โซยูนชัก เป็นเจ้าของ ขับขานบทลำน่านาษาจักรวรรดิโบราณให้ฟัง เสียงของพวกเขาทั้งสูงทั้งหวานเสนาและใสอย่างไม่น่าเป็นไปได้ “ท่านเคยได้ยินเสียงขับขานเช่นนั้นไหม ยอดรัก” อิซดาร์ถามเธอ “พวกเขามีเสียงดุจทวยเทพเลยนะ ใช่ไหม”

“ใช่” เธอตอบ “แม้ข้าจะอยากรู้ว่าพวกเขาไม่อยากจะมียายาของบุรุษอย่างนั้นหรือ”

นักแสดงทั้งหมดเป็นทาส นั่นเป็นส่วนหนึ่งของการสงบศึก เจ้าของทาสได้รับอนุญาตให้มีสิทธิ์ที่จะนำสมบัติของตนเข้ามาในมรีนโดยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องปล่อยพวกเขาเป็นไท และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน พวกยันโคให้สัญญาว่าจะเคารพสิทธิ์และเสรีภาพของอดีตทาสที่เดนีให้อิสระภาพไปแล้ว การต่อรองที่เป็นธรรม อิซดาร์ว่า แต่รสชาติที่มันทั้งไว้ในปากของราชินีนั้น ผาตเพื่อนัก เธอดื่มเหล้าอุ่นอีกจอกเพื่อล้างมันออกไป

“หากท่านพอใจ เยอร์คาชยินดีที่จะมอบนักขับลำน่านาให้เรา ข้าไม่สงสัยเลย” สามิผู้สูงศักดิ์ของเธอบอกว่า “ของขวัญที่จะยืนยันสันติภาพของเรา ของประดับในราชสำนักของเรา”

เขาจะมอบชายถูกตอนพวกนี้ให้เรา เคนคิด แล้วเขาก็จะเดินหน้ากลับบ้านและผลิตเพิ่มขึ้นอีก โลกนี้มีเด็กผู้ชายเต็มไปหมด

นักกายกรรมที่มาแสดงต่อจากนั้นก็ไม้อาจทำให้เธอสนใจได้เช่นกัน แม้เมื่อพวกเขาต่อกันเป็นพีระมิดมนุษย์สูงเก๋ขึ้น โดยมีเด็กหญิงตัวเล็กๆ เปลือยร่างอยู่บนสุด นั่นตั้งใจจะหมายถึงพีระมิดของข้าหรือ ราชนิสงส์ย เด็กหญิงบนยอดนั้นตั้งใจให้เป็นข้าหรือเปล่า

หลังจากนั้นลอร์ดสามีของเธอก็นำแขกของเธอไปที่เฉลียงด้านล่าง เพื่อที่แขกจากนครสีเหลืองอาจจะได้เห็นมีรินยามราตรี พวกมันไคถือจอกเหล้าองุ่นอยู่ในมือ เดินเตร่อยู่ในสวนเป็นกลุ่มเล็กๆ ใต้ต้นมะนาวและดอกไม้ที่บานยามกลางคืน แล้วเคนก็พบว่าตัวเองกำลังประจันหน้ากับเป็นสีน้ำตาลพลัม

เขาโค้งต่ำ “ฝ่าบาท ท่านสวยมาก อิม ท่านก็สวยอยู่เสมอ ไม่มีใครในบรรดาชายในโคจะสวยได้ถึงครึ่ง ข้าเคยคิดว่าข้าอาจจะนำของขวัญงานวิวาห์มาให้ท่าน แต่ราคาประมูลนั้นสูงเกินไปสำหรับตาแก่เป็นสีน้ำตาล”

“ข้าไม่ต้องการของขวัญจากท่านหรอก”

“สิ่งนี้ท่านอาจต้องการนะ หัวของศัตรูเก่าคนหนึ่ง”

“หัวของท่านเองหรือ” เธอถามอย่างอ่อนหวาน “ท่านทรยศข้า”

“พูดเช่นนั้นก็แข็งกร้าวนัก หากท่านไม่ขัดข้องที่ข้าจะพูด” เป็นสีน้ำตาลเกาจนสีเทาสลับขาวที่เห็นเป็นจุดๆ “เราย้ายไปอยู่ฝั่งที่ชนะ ก็เท่านั้นเอง เช่นเดียวกับที่เราเคยทำมาก่อน และไม่ใช้แต่ข้าคนเดียว ข้าต้องโทษคนของข้าด้วย”

“พวกเขาก็ทรยศข้า นั่นคือสิ่งที่ท่านจะบอกสินะ ทำไมละ ข้าทำไม่ดีต่อลูกชายรองหรือไง ข้าเคยโกงค่าจ้างที่ต้องจ่ายท่านหรือ”

“ไม่เคยเลย” เป็นสีน้ำตาลว่า “แต่ไม่ใช่เรื่องเงินทองอย่างเดียวหรอก ท่านผู้สูงศักดิ์และยิ่งใหญ่ ข้าเรียนรู้ตั้งนานมาแล้ว ในศึกครั้งแรกของข้า ข้าวิ่งรุ่งขึ้นหลังจากการรบ ข้าเดินคืบเขี่ยศพคนตาย มองหาของมีค่าเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่มี ก็มาเจอศพนี้เข้า พลขานถูกตัดแขนหายจากไหล่ทั้งแขน มีแมลงวันตอมหนึ่ง เลือดแห้งเกรอะกรังไปทั้งตัว อาจเพราะอย่างนั้นถึงไม่มีใครอื่น

แต่ต้องเขาเลย แต่ข้างใต้ นั่น เขาสวมเสื้อแขนกุดตอกหมดตัวนี้ ดูเป็น
หนึ่งคุณภาพดีทีเดียว ข้าคิดว่าอาจจะใส่มันได้พอดี ข้าก็เลยไล่แมลงวันและ
ตัดมันออกจากตัวเขา แต่เจ้าสิ่งนั้นหนักกว่าที่มันควรจะเป็น ใต้ผ้าซับใน เขา
เย็บเหรียญติดไว้มากมาย ทอง ฝ่าบาท ทองสีเหลืองอำมรมามากพอที่
คนคนหนึ่งจะใช้ชีวิตอย่างลอร์ดได้จนตลอดชีวิตของเขา แต่มันมีประโยชน์
ต่อเขาอย่างไรบ้าง เขาอยู่ตรงนั้นกับเหรียญทั้งหมด นอนจมกองเลือดและ
โคลนโดยแขนข้างหนึ่งถูกตัดไป และนั่นคือบทเรียน เข้าใจไหม เงินคือ
ของหวานและทองคือมารดา แต่เมื่อท่านตาย มันกลับมีค่าน้อยกว่าข้ากอง
สุดท้ายที่ไหลออกมาตอนนอนตายเสียอีก ข้าเคยบอกท่านแล้วครั้งหนึ่ง
มีนักดาบรับจ้างที่แก่ชราและมีนักดาบรับจ้างที่กล้าหาญ แต่ไม่มีนักดาบรับจ้าง
ผู้กล้าหาญที่แก่ชรา คนของข้าไม่อยากตาย ก็เท่านั้นเอง และเมื่อข้าบอก
พวกเขาว่าท่านไม่อาจปลดปล่อยพวกมังกรออกมาสู้กับพวกยัคนไคได้ นั่นก็...”

ท่านมองว่าข้าพ่ายแพ้ เดี๋ยวนี้คิด แล้วข้าเป็นใครถึงจะมีหน้าไปบอกว่า
ท่านคิดผิด “ข้าเข้าใจ” เธออาจหยุดเพียงเท่านั้น แต่เธออยากรู้ “ทองมากพอ
ที่จะใช้ชีวิตอย่างลอร์ดได้ ท่านว่าอย่างนั้น ท่านทำอะไรกับความร่ำรวยทั้งหมด
นั้นเล่า”

เป็นสีน้ำตาลหัวเราะ “ตอนนั้นข้าเป็นเด็กโง่เงา ข้าบอกชายคนหนึ่งที่ข้า
ถือว่าเป็นสหาย และเขาก็บอกหัวหน้าที่ของเรา และพี่น้องร่วมทัพก็มาปลด
ภาระนั้นจากข้า หัวหน้านั้นบอกว่าข้ายังเด็กเกินไป ข้าจะเอาเงินทั้งหมดนั้น
ไปฝากอยู่กับนางโลมหรืออะไรทำนองนั้นเสียเปล่าๆ แต่เขาให้ข้าเก็บเสื้อ
แขนกุดไว้” เขาถ่มน้ำลาย “ท่านจะไม่มีวันอยากไว้นักดาบรับจ้างคนไหน
หรอก ท่านหญิงของข้า”

“ข้าได้เรียนรู้ข้อนั้นแล้ว สักวันข้าจะต้องขอบคุณท่านแน่ๆ สำหรับ
บทเรียนนั้น”

ดวงตาของเบ็นสีน้ำตาลยิบหยี “ไม่จำเป็นหรอก ข้ารู้ว่าในใจท่านนึกถึง
การขอบคุณแบบไหน” เขาโค้งอีกครั้งแล้วเดินจากไป

เดนิหันไปมองเมืองของเธอ เลยกำแพงออกไปนั้น มีกระโจมสีเหลือง
ของชาวยัคนไคตั้งเรียงเป็นแถวอย่างมีระเบียบอยู่ริมทะเล พร้อมคูป้องกัน

ซึ่งพวกทาสชุดให้ กองทหารเหล็กสองกองจากนิวกิส ซึ่งฝึกซ้อมและพกอาวุธ ในลักษณะเดียวกับกลุ่มผู้เริ่มลั่น ทิ้งค่ายอยู่ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำ กองทหาร กิสอีกสองกองตั้งค่ายอยู่ทางตะวันออก ปิดถนนไปสู่ช่องเขาคิไซ แนวผูกม้า และกองไฟหุงต้มของบรรดากลุ่มอิสระตั้งอยู่ทางใต้ ตอนกลางวัน กลุ่มคว้น จางๆ ลอยตัดกับท้องฟ้าเหมือนโบสถ์เทาแห่งวัน พอตกลงกลางคืน จะมองเห็น กองไฟในระยะไกลๆ ได้ ตรงใกล้อ่าวเป็นสิ่งที่เธอชิงชัง ตลาดทาสตั้งอยู่ หน้าประตูบ้านของเธอเลย ตอนนี้เธอมองไม่เห็นด้วยอาทิตย์ตกดินแล้ว แต่เธอรู้ว่ามันอยู่ตรงนั้น มันยังทำให้เธอโกรธมากขึ้น

“เซอร์บาร์ริสตัน” เธอเอ่ยขึ้นเบาๆ

อัศวินขาวปรากฏกายขึ้นทันควัน “ฝ่าบาท”

“ท่านได้ยินมากแค่ไหน”

“มากพอ เขาพูดไม่ผิด อย่าได้ไวใจนักดาบรับจ้างเด็ดขาด”

หรือราชินี เคนิดิด “มีใครบางคนในกลุ่มลูกชายรองที่อาจจะโดน กลี้ยกล่อมให้...ปลด...เป็นสื่อน้ำตาลออกได้ไหม”

“เหมือนที่ดาอาร์โอ นาฮาริส เคยปลดหัวหน้าคนอื่นของอิกกาพายุ่นะหรือ” อัศวินเผ่ามีท่าทางอึดอัดใจ “อาจจะ มี ข้าไม่รู้หรอก ฝ่าบาท”

ใช่ เธอคิด ท่านเชื่อตรงเกินไปและมีเกียรติเกินไป “หากไม่เช่นนั้น พวกยักษ์โคจะจ้างอีกสามกลุ่มนั้น”

“พวกเจ้าเล่ห์กับฆาตกรใจโหด เศษสวะในสนามรบนับร้อย” เซอร์ บาร์ริสตันเตือน “พร้อมหัวหน้าที่มีแต่ความคิดคดทรยศอย่างพลัมม”

“ข้าเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งและรู้เรื่องพวกนั้นน้อยมาก แต่ดูเหมือนว่าเรา ต้องการให้พวกเขาติดคดทรยศนะ ครั้งหนึ่ง ท่านคงจำได้ ข้าทำให้ พวกลูกชายรองและอิกกาพายุ่นมาร่วมมือกับเราได้”

“หากฝ่าบาทประสงค์จะพูดคุยกับไกโล เรแกน หรือเจ้าชายผ้าชีร่ว เป็นการส่วนตัว ข้าจะนำพวกเขาไปยังที่พักของท่านได้”

“ไม่ใช่เวลา มีเหตุตามากเกินไป หากพวกเขาหายไปย่อมมีคนผิวดำสังเกต ต่อให้ท่านดึงตัวพวกเขามาจากพวกยักษ์โคได้อย่างแนบเนียนก็ตาม เราต้อง หาวีธีที่เสียวกว่านั้นในการเข้าถึงตัวพวกเขา...ไม่ใช่คืนนี้ แต่เร็วๆ นี้แหละ”

“ตามที่ท่านบัญชา แม้ข้าจะเกรงว่านี่ไม่ใช่งานที่เหมาะสมกับข้านัก ในคิงส์แลนดิง งานประเภทนี้เป็นหน้าที่ของลอร์ดนี้วก้อยหรือแมงมุม พวกเราอัศวินเหล่านี้เป็นคนไม่มีชั้นเชิง เก่งแต่การสู้รบ” เขาตบด้ามดาบ

“นักโทษของเรา” เดนีแฉะ “พวกเวสเทอร์อสที่ย้ายมาจากลมโบกพร้อมกับชายชาวดอร์นสามคนนะ เรายังขังพวกเขาอยู่ในคุกใช้ไหม ใช้พวกเขาสิ”

“ท่านหมายถึงให้ปล่อยพวกเขาหรือ นั่นฉลาดแล้วใช้ไหม พวกเขาถูกส่งมาที่นี่เพื่อพยายามเข้าถึงท่านให้ท่านไว้วางใจ เพราะฉะนั้นพวกเขาอาจทรยศฝ่าบาทได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่มีโอกาสเลยนะ”

“แล้วพวกเขาก็จะคว้าน้ำเหลว ข้าไม่ไว้วางใจพวกเขาหรอก ข้าจะไม่มันไว้วางใจพวกเขา” หากพูดตามความจริง เดนีลืมนไปแล้วว่าการไว้วางใจนั้นทำอย่างไร “เรายังสามารถใช้พวกเขาได้ มีคนหนึ่งเป็นผู้หญิง เมริส ส่งนางกลับไปในฐานะ...สิ่งแสดงความนับถือของข้า หากหัวหน้าของพวกเขาเป็นคนฉลาด เขาจะเข้าใจ”

“ผู้หญิงคนนั้นร้ายที่สุดในบรรดาทั้งหมด”

“ยิ่งดีเข้าไปใหญ่” เดนีตรัสตอบอยู่ชั่วครู่ “เราน่าจะหยั่งเสียงพวกทวนยาวด้วย แล้วก็พลพรรคแมว”

“เคราเลือด” เซอร์บาร์ริสตันยิ่งขมวดคิ้วหนักขึ้น “หากฝ่าบาทจะโปรด เราไม่ต้องการให้เขามีส่วนร่วม ฝ่าบาทยังเยาว์เกินกว่าจะจำเรื่องพระราชกฤษฎีกาต่างได้ แต่เคราเลือดผู้นี้ถูกตัดมาจากผ้าโหดร้ายผืนเดียวกันนั้น ไม่มีศักดิ์ศรีในตัวเขา มีแต่ความกระหาย...ทั้งทอง ทั้งเกียรติยศ ทั้งเลือด”

“ท่านรู้จักคนพวกนั้นดีกว่าข้า ท่านเซอร์” หากเคราเลือดจะเป็นคนที่ไร้เกียรติและละโมภที่สุดใหญ่หนักดาบรับจ้างจริงๆละก็ เขาอาจจะเอนเอียงได้งายที่สุด แต่เธอเกลียดนักที่จะต้องคัดค้านคำปรึกษาของเซอร์บาร์ริสตันในเรื่องเช่นนั้น “ทำตามที่ท่านเห็นว่าดีที่สุดก็แล้วกัน แต่ไวๆหน่อยนะ ถ้าข้อตกลงสันติภาพของฮิซดาร์เกิดพังทลายลง ข้าก็อยากจะได้เตรียมพร้อม ข้าไม่ไว้วางใจพวกพ่อค้าทาสเลย” ข้าไม่ไว้วางใจสามิตัวเอง “พวกเขาจะหันมาเล่นงานเราเมื่อมีสัญญาณแรกของความอ่อนแอให้เห็น”

“พวกยันไคก็อ่อนแอลงเช่นกัน ว่ากันว่าโรคท้องร่วงเป็นเลือดได้แพร่ระบาดในหมู่พวกทอลอส และแพร่กระจายข้ามแม่น้ำมาที่กองทหารหน่วยที่สามของกิสแล้ว”

นางม้าตัวซิด เดเนริสถอนหายใจ เควธเตือนซ้ำแล้วว่านางม้าตัวซิดกำลังจะมา นางบอกข่าวเรื่องเจ้าชายดอร์นด้วย บุตรชายพระอาทิตย์ นางบอกข่าวอีกมากมาย แต่ล้วนเป็นปริศนาทั้งสิ้น “ข้าไม่สามารถหวังพึ่งโรคระบาดให้ช่วยข้าจากศัตรูหรอก ปล่อยเมริสคนงามให้เป็นอิสระ แทนที่”

“ตามที่ท่านบัญชา แต่ว่า...ฝ่าบาท หากข้าจะบังอาจพูด มีถนนอีกสายหนึ่ง...”

“ถนนสายดอร์นนะหรือ” เดเนริสสนใจ ชายชาวดอร์นสามคนอยู่ในงานเลี้ยง ตามที่เหมะสมกับยศศักดิ์ของเจ้าชายเควินทิน แต่เรซเน็กกลับจัดการให้พวกเขานั่งไกลจากสามีมองนางมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดูท่าทางอิซดาร์ก็ไม่ได้มีนิสัยขี้หึง แต่ไม่มีชายใดพอใจที่ชายซึ่งเคยเป็นคู่แข่งในการเกี้ยวพาราสีอยู่ใกล้เจ้าสาวหมดๆ ของตนหรอก “เด็กหนุ่มคนนั้นดูท่าทางน่าคบหาและพูดจาดี แต่ว่า...”

“ตระกูลมาร์เทลเป็นตระกูลโบราณและสูงศักดิ์ ทั้งยังเป็นสหายผู้ภักดีต่อตระกูลทาร์เกเรียนมานานกว่าหนึ่งศตวรรษแล้ว ฝ่าบาท ข้ารู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับเชิญน้อยของเจ้าชายเควินทินในเจ็ดราชอาณาจักรของบิดาท่าน เจ้าชายเควินนั้นเป็นพี่น้องร่วมทัพที่ท้องอาจเท่าที่ชายใดจะอยากพบเจอเควินทิน มาร์เทล มีสายเลือดเดียวกัน หากฝ่าบาทจะโปรด”

“ข้าจะโปรดหากว่าเขาปรากฏตัวพร้อมดาบห้าหมื่นเล่มที่เขาพูดถึง แทนที่จะนำอัศวินสองคนกับแผ่นหนังจารึกมา แผ่นหนังจารึกจะช่วยป้องกันคนของข้าจากพวกยันไคได้หรือเล่า หากเขามาพร้อมมกองเรือ...”

“ซันสเปียร์ไม่เคยมีกำลังทางทะเลนะ ฝ่าบาท”

“ใช่” เดเนริสรักประวัติศาสตร์ของเวสเทออสดีพอที่จะรู้เช่นนั้น ไนมีเรียนำเรือหนึ่งหมื่นลำไปจอดเทียบที่ชายฝั่งทรายของดอร์น แต่เมื่อนางแต่งงานกับเจ้าชายชาวดอร์นของนาง นางก็เผารือทั้งหมดนั้นและหันหลังให้ท้องทะเลตลอดกาล “ดอร์นอยู่ไกลเกินไป หากจะเอาใจเจ้าชายองค์นี้ ข้าจะต้องหังคน

ของข้าทั้งหมด ท่านน่าจะส่งเขากลับบ้านไปเสีย”

“ชายชาวดอร์นขึ้นชื่อเรื่องดีร้นเป็นยิ่งนัก ฝ่าบาท บรรพบุรุษของเจ้าชายเควินกินสู้รบกับบรรพบุรุษของท่านเป็นส่วนใหญ่ในเวลาสองร้อยปี เขาจะไม่ไปโดยไม่มีท่านไปด้วย”

“นั่นเขาจะต้องตายที่นี่ เดเนริสคิด นอกจากว่ามีอะไรในตัวเขามากกว่าที่ข้าเห็น “เขายังอยู่ในงานไหม”

“กำลังดื่มอยู่กับอัศวินของเขา”

“พาเขามาหาข้า ได้เวลาที่เขาจะได้พบกับลูกๆของข้าแล้ว”

ความคลางแคลงแวบหนึ่งผ่านมาบนใบหน้ายาวเคร่งขรึมของบาร์ริสตัน เซลมี “ตามที่ท่านบัญชา”

พระราชของเธอกำลังหัวเราะอยู่กับเยอร์คาส โซยูนซึก และลอร์ดยันโคคนอื่น ๆ เดนีไม่คิดว่าเขาจะนึกถึงเธอ แต่เธอก็สั่งสาวใช้ประจำตัวให้บอกเขาว่าเธอกำลังไปปลดทุกข์ เพื่อว่าเขาจะถามหา

เซอร์บาร์ริสตันร่อยุ่ที่บันไดกับเจ้าชายชาวดอร์น ใบหน้าที่สีเหลี่ยมของมาร์เทลแดงและมีเลือดผาด ดื่มเหล้าองุ่นมากไป ราชนิสรูป แม้เขาจะพยายามกลบเกลื่อนอย่างดีที่สุดแล้วก็ตาม นอกจากลายพระอาทิตย์ทองแดงที่ประดับเข็มขัดแล้ว เจ้าชายชาวดอร์นก็แต่งตัวเรียบๆ พวกนั้นเรียกเขาว่ากบเดนีจำได้ เธอเห็นได้ว่าทำไม เขาไม่ใช่ผู้ชายรูปงามเลย

เธอยิ้ม “เจ้าชายของข้า ทางลงไปข้างล่างนั้นใกล้นัก ท่านแน่ใจนะว่าอยากจะไป”

“หากฝ่าบาทจะโปรด”

“นั่นก็มาเถอะ”

ผู้เริ่มลทินคูหนึ่งลงบันไดนำหน้าพวกเธอ ในมือถือคบไฟ ข้างหลังเป็นพวกสัตว์ร้ายทองเหลืองสองคน คนหนึ่งใส่หน้ากากรูปปลา อีกคนรูปเหยี่ยว แม้แต่ที่นั่นในพิธีมิดของเธอเอง ในคืนอันเป็นสุขด้วยสันติภาพและการเฉลิมฉลองนี้ เซอร์บาร์ริสตันก็ยังยืนกรานที่จะเฝ้าอารักขาเธอทุกหนทุกแห่งที่เธอไป คณะเล็กๆเดินลงบันไดเป็นระยะทางยาวกันเงิบๆ หยุดพักให้หายเหนื่อยสามครั้งระหว่างทาง “มังกรมีสามหัว” เดนีบอกเมื่อพวกเธอ

อยู่บนบันไดช่วงสุดท้าย “การแต่งงานของข้าไม่จำเป็นจะต้องทำให้ความหวังทั้งหมดของท่านจบสิ้นลงหรอกนะ ข้ารู้ว่าท่านมาที่นี่ทำไม”

“เพื่อท่าน” เควินทินพูดด้วยความกล้าหาญปนขัดเขิน

“ไม่ใช่” เดนิค่าน “เพื่อไฟและเลือดต่างหาก”

ข้างตัวหนึ่งร้องแปร้นใส่พวกเธอจากคอกของมัน เสียงคำรามตอบจากข้างล่างทำให้เธอหน้าแดงวาบด้วยความร้อนที่เกิดขึ้นกะทันหัน เจ้าชายเควินทินเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ “พวกมันกรู้อเวลาเธออยู่ใกล้” เซอร์บาร์ริสตันบอกเขา

ลูกทุกคนรู้จักแม่ตัวเอง เดนิคิด เมื่อทะเลแห่งเหือดและขุนเขาสายไหวในสายลมราวกับใบไม้... “พวกมันร้องเรียกข้า มาเถอะ” เธอจับมือเจ้าชายเควินทินและพาเขาไปที่หลุมซึ่งมังกรสองตัวของเธอถูกขังอยู่ “อยู่ข้างนอกนะ” เดนิบอกระบุบาร์ริสตัน ขณะที่ผู้เฒ่าเปิดประตูเหล็กบานมหึมา “เจ้าชายเควินทินจะคุ้มครองตัวเอง” เธอตั้งเจ้าชายชาวดอร์นเข้าไปข้างในกับเธอไปยืนเหนือปากหลุม

มังกรทั้งสองชูคอไปทางโน้นทางนี้ มองพวกเธอด้วยนัยน์ตาแผดเผา วิเซเรียนได้ทำโซ่เส้นหนึ่งขาดและทำให้เส้นอื่นๆ หลอมละลาย มันเกาะอยู่กับหลังคาหลุมราวกับค้างคาวสีขาวยาวตัวใหญ่ยักษ์ กรงเล็บจิกลึกลงในอิฐที่ไหม้ไฟและผุพัง เรกัลยังคงมีไข้ลาม มันกำลังเหวี่ยงขวักขว้างกระต๊อง กระดุกบนพื้นหลุมอยู่ลึกกว่าครั้งสุดท้ายที่เธอลงมาที่นี่ ผ่น้ำกับพื้นเป็นสีดำและเทา มีขี้เถ้ามากกว่าอิฐ มันจะทนทานต่อไปได้ไม่นานนัก...แต่ข้างหลังมันมีแต่ดินกับหิน มังกรสามารถขุดอุโมงค์ผ่านหินได้ไหม เหมือนมังกรไฟร์เวิร์มของวาลีเรียเก่าล่ะ เธอหวังว่าจะไม่ได้

เจ้าชายชาวดอร์นหันหน้าชิดขาวราวน้ำนม “ข้า...ข้าได้ยินมาว่ามีสามตัว”

“ใครกอนนอกเล่าเยื่อ” เขาไม่จำเป็นต้องได้ฟังเรื่องที่เหลือ “ตัวสีขาวชื่อวิเซเรียน ส่วนสีเขียวคือเรกัล ข้าตั้งชื่อมันตามชื่อพี่ชายข้า” เสียงของเธอสะท้อนจากผนังหินไหม้เกรียม เสียงฟังดูเล็กเหมือนเสียงของเด็กหญิง ไม่ใช่เสียงของราชินีและผู้พิชิต และไม่ใช่เสียงปลาบปล้ำของเจ้าสาวหมาดๆ

เรกัลคำรามตอบ และไฟก็ลุกขึ้นท่วมหลุม คล้ายหอกสีแดงและเหลืองพุ่งออกมา วิเซเรียนตอบสนอง เปลวไฟของมันเป็นสีทองและส้ม

เมื่อมันกระพือปีก เมฆหมอกอันเกิดจากเถ้าสีเทาก็ลอยเต็มอากาศ โช้ที่ขาด
ส่งเสียงแคว้งและกึ่งก้องอยู่รอบขามัน เควินทิน มาร์เทล กระโดดถอยไป
หนึ่งฟุต

ผู้หญิงที่ใจร้ายกว่านี้อาจหัวเราะเยาะเขา แต่เดนิบีบมือเขาแล้วพูดว่า
“ข้าก็กลัวพวกมันเหมือนกัน ไม่ต้องอายหรอกนะ ลูกๆ ของข้าคลุ้มคลั่งและ
โมโหในความมืดนะ”

“ท่าน...ท่านตั้งใจจะชี้พวกมันอะไระ”

“ตัวใดตัวหนึ่งนะ เรื่องทั้งหมดที่ข้ารู้เกี่ยวกับมังกรก็เท่าที่พี่ชายเล่าให้
ฟังสมัยข้ายังเด็ก และบางส่วนของที่ข้าอ่านในหนังสือ แต่ว่ากันว่าแม้แต่เอกอน
ผู้พิชิตก็ยังไม่เคยกล้าชี้เจ้าเวการ์หรือเมอแรกซิสเลย พี่สาวน้องสาวของเข
าก็ไม่กล้าชี้บาเลอเรียนมังกรสยองทมิฬเหมือนกัน มังกรนั้นมีอายุยืนยาวกว่าคน
บางตัวมีชีวิตร้อยปี เจ้าบาเลอเรียนก็เคยมีคนอื่นชี้หลังจากที่เอกอน
ตาย...แต่ไม่เคยมีใครได้ชี้มังกรสองตัวเลย”

เจ้าวีเซเรียนขู่อีกครั้ง ควันลอยขึ้นระหว่างฟันของมัน และลึกลงไป
ในคอ พวกเธอเห็นเปลวไฟสีทองกำลังหมุนวน

“พวกมัน...พวกมันเป็นสัตว์ที่น่ากลัวมาก”

“พวกมันเป็นมังกรนี่ เควินทิน” เดนิบียื่นแขนปลายเท้าและจูบเขา
แผ่วเบาที่แก้มข้างละที “ข้าก็เหมือนกัน”

เจ้าชายหนุ่มกลืนน้ำลาย “ข้า...ข้าก็มีสายเลือดมังกรอยู่ในตัวเหมือน
กันนะ ฝ่าบาท ข้าสามารถสืบทอดกลับไปถึงเดเนริสคนแรก เจ้าหญิง
ทาร์แกเรียนผู้เป็นน้องสาวของพระราชินีแดรอนผู้ประเสริฐและเป็นชายาของ
เจ้าชายแห่งดอร์น เขาสร้างอุทยานวารีให้นาง”

“อุทยานวารีหรือ” เธอรู้เรื่องดอร์นหรือประวัติศาสตร์ของที่นี่น้อย
มาก ถ้าจะให้พูดความจริงละก็

“วังโปรดของพ่อข้า ข้ายินดีที่จะพาท่านไปชมสักวัน มันเป็นหินอ่อน
สีชมพูทั้งหลัง มีสระน้ำและน้ำพุ มองออกไปเห็นทะเลด้วย”

“ฟังดูสวยดีนะ” เธอดึงตัวเขาออกห่างจากหลุม เขาไม่เหมาะที่
เขาไม่ควรมาเลยด้วยซ้ำ “ท่านควรกลับไปที่นี่ ข้าเกรงว่าราชสำนักของข้า

ไม่ใช่สถานที่ปลอดภัยสำหรับท่านนะ ท่านมีศัตรูมากกว่าที่ท่านรู้ ท่านทำให้ดาอาร์โอดูเป็นคนโง่ และเขาไม่ใช่คนที่จะลืมเรื่องการดูหมิ่นเช่นนั้น”

“ข้ามีอัศวินของข้า เป็นโล่ป้องกันที่สาบานตนต่อข้า”

“อัศวินสองคน แต่ดาอาร์โอมีพวกอีกาพายุห้าร้อยคน และท่านควรจะระวังลอร์ดสามีของข้าเช่นกัน เขาดูเป็นคนอ่อนโยนและอารมณดี ข้ารู้ แต่อย่าหลงเชื่อ มงกุฏของฮิซดาห์นั้นมาจากมงกุฏของข้า และเขาก็มีนักรบที่นำกลั้วที่สุดในโลกบางคนสวมมิกค์อยู่ ถ้ามีใครสักคนคิดที่จะเอาใจเขาด้วยการกำจัดคู่แข่งสักคน...”

“ข้าเป็นเจ้าชายแห่งดอร์นนะ ฝ่าบาท ข้าจะไม่วิ่งหนีทาสและนักดาบรับจ้างหรอก”

ถ้าอย่างนั้นท่านก็เป็นคนโง่จริงๆ เจ้าชายกบ เดี๋ยวมองลูกๆ ที่ดูร้ายของเธออย่างอ้อยอิงเป็นครั้งสุดท้าย เธอได้ยินเสียงมังกรทั้งสองร้องลั่นขณะที่เธอพาเด็กหนุ่มกลับไปประตู่ และเห็นการเล่นแสงกับผนังอิฐ การสะท้อนของเปลวไฟของพวกมัน ถ้าข้าหันกลับไปมอง ข้าจะหลงทาง “เซอร์บาร์ริสตันจะเรียกเก้าอี้หามคู่หนึ่งมาพาเรากลับขึ้นไปทำงานเลี้ยง แต่การไต่กลับขึ้นไปก็ยิ่งอาจจะเหนื่อยอยู่ดี” ข้างหลังพวกเธอ ประตูเหล็กบานใหญ่ปิดพร้อมกับเสียงเคล้งดังกึกก้อง “เล่าเรื่องเดเนริสคนนี้ให้ข้าฟังหน่อยสิ ข้ารู้ประวัติศาสตร์อาณาจักรของพ่อข้าน้อยกว่าที่ควร ข้าโตมาโดยไม่เคยมีเมสเตอร์สักคน” มีแต่พี่ชายคนเดียว

“ด้วยความยินดี ฝ่าบาท” เควินทินว่า

เลยเที่ยงคืนไปแล้วกว่าแขกชุดสุดท้ายจะกลับและเดนิได้กลับสู่ห้องพักเพื่อพบกับลอร์ดสามีและพระราชินีของเธอ อย่างน้อยฮิซดาห์ก็มีความสุขถึงจะเมาอยู่บ้าง “ข้ารักษาสัญญาแล้ว” เขาบอกเธอ ขณะที่ไอร์ริกับจิกวีกำลังสวมเสื้อคลุมให้เธอกับเขาเพื่อเข้านอน “ท่านต้องการสันติภาพและมันเป็นของท่านแล้ว”

และท่านต้องการเลือด และอีกไม่นานเกินรอข้าจะต้องมอบมันให้ท่านเดนิคิด แต่ที่เธอเอ่ยออกไปก็คือ “ข้าซาบซึ้งใจนัก”

ความตื่นเต้นของวันนั้นกระพืออารมณ์รุ่มแรงของสามีเธอ ไม่ทันที่

สาวใช้ประจำตัวจะกลับออกไปในคืนนี้ เขาก็กระซอกเลื้อยคลมจากตัวเธอ และผลักเธอลงหลังลงบนเตียง เคนี่สอดแขนโอบกอดเขาและปล่อยให้เขาทำตามใจ เมื่อก่อนอย่างนั้น เธอรู้ว่าเขาจะไม่อยู่ข้างในตัวเธอนานนัก

จริงอย่างที่คิด หลังจากนั้นเขาก็ซุกจุกมุกลงกับหูเธอแล้วกระซิบว่า “ทนายเทพประสาทพรให้เรามีลูกชายกันในคืนนี้”

คำกล่าวของมีร์รี มาซ ดัวร์ ตั้งอยู่ในหัวของเธอ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตกและตกทางตะวันออก เมื่อทะเลเหือดแห้งและขุนเขาสายไหวในสายลมเหมือนใบไม้ เมื่อกรรมของท่านบีบรัดอีกครั้ง และท่านให้กำเนิดเด็กที่มีชีวิต เมื่อนั้นเขาจะกลับมา มีใช้ก่อนหน้านั้น ความหมายนั้นเข้าใจได้ง่ายพอ คาลโดโรโกจะกลับมาจากความตายเมื่อเธอให้กำเนิดเด็กที่มีชีวิต แต่มีความลับบางอย่างที่เธอไม่สามารถทำใจบอกใครได้ แม้แต่กับสามี เธอจึงปล่อยให้ฮิชดาห์ โซโลรัก มีความหวังต่อไป

สามีผู้สูงศักดิ์ของเธอหลบหนีไปในเวลาไม่นาน เคนี่ได้แต่พลิกตัวกลับไปกลับมาอยู่ข้างๆ เขา เธออยากเขย่าตัวเขา ปลุกเขา ให้เขากอดเธอ จูบเธอ ร่วมรักกับเธออีกครั้ง แต่ต่อให้เขาทำเช่นนั้น เขาก็จะหลับต่ออีก หลังจากนั้น ปล่อยให้เธอโดดเดี่ยวอยู่ในความมืด เธออยากรู้ว่าดาอาร์โอทำอะไรอยู่ เขากลับกระสายเช่นเดียวกันไหม เขากำลังคิดถึงเธออยู่หรือเปล่า แท้จริงแล้วเขารักเธอไหม เขาเกลียดเธอหรือไม่ที่ไปแต่งงานกับฮิชดาห์ ข้าไม่ควรพาเขาขึ้นเตียงเลย เขาเป็นเพียงนักดาบรับจ้างคนหนึ่ง ไม่คู่ควรจะเป็นคู่ครองของราชีน แต่กระนั้น...

ข้ารู้ข้อนั้นมาโดยตลอด แต่ข้าก็ยังทำอยู่ดี

“ราชีนของข้า” เสียงเบาๆ เอย่ขึ้นในความมืด

เคนี่สะดุ้ง “นั่นใครนะ”

“มิสซันตัวเอง” อาลักษณ์ชาวนาอัทซยับเข้ามาใกล้เตียง “ผู้นี้ได้ยินเสียงท่านร้องให้”

“ร้องให้หรือ ข้าไม่ได้ร้องให้ ข้าจะร้องให้ทำไม ข้าได้สันติภาพแล้ว ข้ามีพระราชของข้า ข้ามีทุกสิ่งที่ราชีนผู้หนึ่งจะต้องการ เจ้าฝันร้าย ก็เท่านั้น”

“หากท่านว่าอย่างนั้น ฝ่าบาท” เธอโค้งและจะออกไป

“อยู่ก่อน” เคนีบอก “ข้าไม่อยากจะอยู่คนเดียว”

“พระราชากับท่านด้วย” มิสชันเดบอก

“พระราชานอนฝันอยู่ แต่ข้านอนไม่หลับ ในวันพรุ่งข้าต้องอาบเลือด
ราคาค่างวดของสันติภาพ” เธอยิ้มอ่อนๆ และตอบเสียง “มาเถอะ มานั่ง มาคุย
กับข้าหน่อย”

“หากท่านจะโปรด” มิสชันเดนั่งลงข้างตัวเธอ “เราจะคุยเรื่องอะไรดี”

“บ้าน” เคนีว่า “นาอ้อ ผีเสื้อ และพี่ชายน้องชาย เล่าถึงสิ่งที่ทำให้เจ้า
มีความสุข สิ่งที่ทำให้เจ้าหัวเราะคิกคัก ความทรงจำแสนหวานทั้งหมดของเจ้า
เตือนใจข้าว่ายังมีสิ่งดีๆ อยู่ในโลก”

มิสชันเดทำอย่างดีที่สุด เธอยังคงพูดเจื้อยแจ้วเมื่อเคนีผล็อยหลับไป
ในที่สุด เพื่อผันแปลกประหลาด ผันที่ไม่เป็นรูปเป็นร่างดี มีแต่ควันและไฟ
ยามเข้ามาถึงเร็วเกินไปนัก